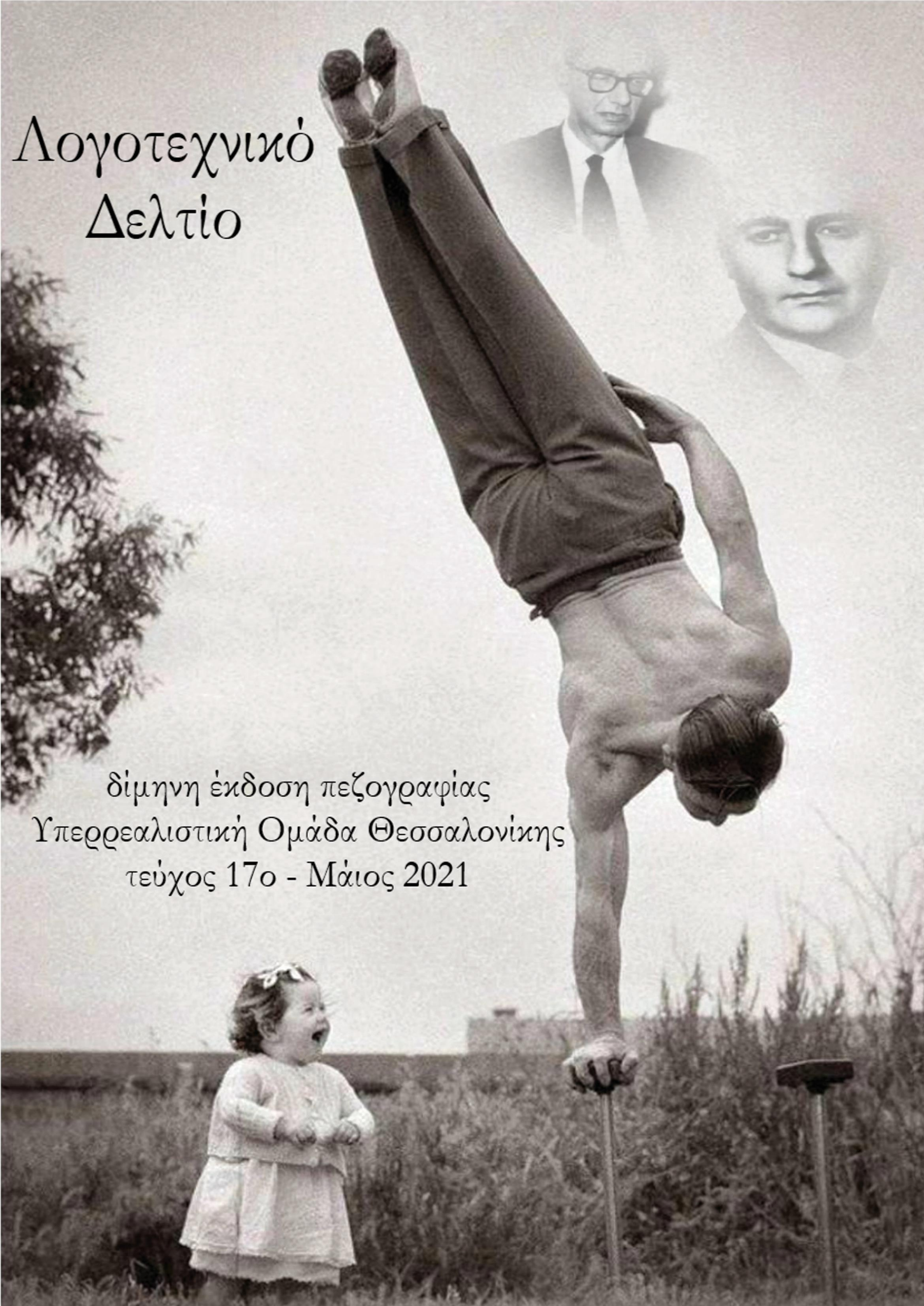

Λογοτεχνικό Δελτίο

δίμηνη έκδοση πεζογραφίας
Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης
τεύχος 17ο - Μάιος 2021

Ο μύθος της ευτυχίας

Μόλις τρία βήματα πρόφτασαν να αποτυπώσουν στο γαλάζιο φόντο τ’ ουράνιου θόλου οι πυρακτωμένες ακτίνες του ηλίου και σμήνη σύννεφων κατέκλυσαν την ομήγυρη. Το γκριζωπό των χρώμα προμήνυαν τις απρόβλεπτες διακυμάνσεις της άνοιξης. Οι πρώτες ψυχάλες της βροχής δεν θα αργούσαν να δροσίσουν το πρόσωπο των Αθηνών, με την Ουρανία να κρούει επίμονα τη θύρα. Η κυρά Βασιλική έσπευσε να ανοίξει και με ταχύτητα φωτός έκανε μεταβολή και βρέθηκε μεμιάς στο πλυσταριό όπως μαζέψει όπως όπως τη μπουγάδα. Δεν είχαν παρέλθει παρά ελάχιστα λεπτά της ώρας από τη στιγμή κατά την οποία λευκά σεντόνια κρεμάστηκαν διάπλατα στο διάβα του θερμού αέρα. Με την ανάσα κοφτή και τον ιδρώτα να πλημμυρίζει το μέτωπό της κατέβηκε στην κουζίνα στην οποία είχε ήδη λάβει αναπαυτικά τη θέση της η Ουρανία.

«Αναθεματισμένος Μάης. Έφρεξε ο Θεός τη μέρα ηλιόλουστη, πότε μαζευτήκανε τα σύννεφα;»

«Και μετά σου λένε για τον γδάρτη Μάρτη. Τουλάχιστον πρόκανες να τα μαζέψεις;»

«Ευτυχώς. Θα τ’ απλώσω στην αποθήκη. Έβανε ο Στέφανος ένα τσίγκινο σύρμα απ’ τη μία άκρη ως την άλλη. Είναι κλειστός χώρος και κρατάει την υγρασία, αλλά τη δουλειά του την κάνει»

«Έφυγε ο Στέφανος;»

«Όχι, όχι· τώρα θα θε να ξυπνήσει. Τον τρέχει ο κυρ Θόδωρας από δουλειά σε δουλειά και επιστρέφει κατάκοπος το βράδυ. Στέφανε; Στέφανε;»

Οι φωνές της κυρά Βασιλικής διαπέρασαν κάθε σπιθαμή γης και κατέληξαν με κρότο στα στο κοιμώμενο πρόσωπο του Στέφανου. Εκείνος είχε από ώρα ξυπνήσει. Ωστόσο, οι στάλες της βροχής που κάθε λεπτό της ώρας γιγαντώνονταν και ο γλυκός θόρυβος που κροτάλιζε το παρθούρι του δωματίου τον έστρεφε σε βαθύ συλλογισμό. Δεδομένου των σημερινών υποχρεώσεων που όφειλε να φέρει εις πέρας για τον κυρ Θόδωρα, του προκαλούσε ανησυχία και μία υπόκωφη άρνηση. Οι φωνές της κυρά Βασιλικής επαναλήφθηκαν κι αυτή τη φορά ο Στέφανος το πήρε απόφαση. Απεγκλώβισε απ’ τα έγκατα των πνευμόνων του ένα βαθύ αναστεναγμό και με βαριά καρδιά άρχισε να ετοιμάζεται επιμελώς. Στο διπλανό δωμάτιο η συζήτηση είχε ανάψει για τα καλά.

«Λέγεται ότι ο Βασιλεύς θα ζητήσει την παραίτηση της κυβερνήσεως. Η οικονομία βαίνει διαρκώς επιδεινούμενη»

«Και πώς τα γνωρίζεις όλα τούτα βρε Ουρανία;»

«Ο Μανόλης, καλέ, όλη μέρα με δαύτα ασχολείται. Διαβάξει και εφημερίδες και μετά τραβά για τον καφενέ. Όταν με το καλό επιστρέφει σπίτι συνοψίζει όλα όσα άκουσε και διάβασε. Παίρνει το σοβαρό ύφος του και ώσπου να στρώσω το τραπέζι δεν βάνει γλώσσα μέσα του»

«Κάτι είναι κι αυτό Ουρανία μου. Εγώ μέσα στη σιωπή τόσα χρόνια. Ευτυχώς ακούω ένα λόγο απ’ τον Στέφανο αλλά τούτο δω το κακόμοιρο ολημερίς ξεποδαριάζεται γυρνώντας ολάνερη Αθήνα. Σαν έρχεται το βράδυ βάνει μια μπουκιά στο στόμα του και ξαπλώνει»

«Την Παναγιώτα του κυρ Στρατή, την βλέπει;»

«Είναι η μόνη έγνοια και χαρά μου. Μπας και δω κι εγώ κάνα εγγόνι να ‘ρθει να ομορφύνει τη ζωή μας»

«Βλέπονται τα σαββατοκύριακα, λένε οι γλώσσες»

«Οι γλώσσες να κοιτάνε τη δουλειά τους. Δερβέναγα δεν είχαμε και δερβέναγα βάναμε στην κεφαλή μας;»

«Μην συγχίζεσαι Βασιλική μου. Κάνε ένα καφεδάκι να πιούμε»

«Έχουμε, τουλάχιστον, κάνα ευχάριστο νέο;»

«Η Μαριγώ του Φάρσαρη είναι έγκυος»

«Έγκυος; Από ποιόν; Αχ, πως ξεπετάχτηκε τούτο το δαιμόνιο. Τόση δα ήταν» και δείχνει με τα χέρια της «που έμπαινε στην αυλή και έκοβε τα πορτοκάλια»

«Ουδείς γνωρίζει ποιος την γκάστρωσε. Όπου να ‘ναι θα το μάθουμε. Λένε ότι ο γαμπρός δεν είναι απ’ τα μέρη μας. Είναι ξένος»

«Αμάν ζημιά που τα ‘παθε ο Φάρσαρης. Εμ κι εκείνος τη μύτη ίσαμε κει πάνω την είχε. Κοκορεύονταν για το γιο αλλά η θυγατέρα θα του χαλάσει τη δόξα. Την ατιμάσανε φαίνεται στο πανηγύρι της Αγίας Αικατερίνης»

«Έτσι όπως κουνιόταν κι αυτή, ήταν θέμα χρόνου να συμβεί»

«Πω πω πω, κακό που τους βρήκε»

Ο Στέφανος με αργό και βαριεστημένο βήμα εισήλθε στην κουζίνα.

«Καλώς το λεβέντη μου» αναφώνησε η κυρά Βασιλική και αμέσως σηκώθηκε απ’ τη θέση της για να καθίσει εκείνος.

«Σε τρία λεπτά το καφεδάκι είναι έτοιμο. Θα σουβάλω κι ένα παξιμάδι να το συνοδέψεις»

«Καλημέρα, κυρά Ουρανία»

«Καλημέρα, παιδί μου»

«Τι άκουσε το αυτί μου για τον Βασιλιά;»

«Θα γένουν αλλαγές μεγάλες. Η οικονομία δεν πορεύεται καλώς»

Ο Στέφανος αρπάζει το παξιμάδι που του σέρβιρε η κυρά Βασιλική και το δαγκώνει με μανία.

«Γιατί σεϊλετίζεσαι γιόκα μου;» έκανε εκείνη όση ώρα επέβλεπε τις φουσιάλες που μεγεθύνονταν στο μπρίκι.

«Γιατί αφορμές ψάχνει κάθε τόσο ο κυρ Θόδωρας να μειώσει το μηνιάτικο. Μια το πετρέλαιο, μια οι φόροι, μια το να μια τ’ άλλο, όλο κι όλο παίρνω εικοσιτέσσερις δραχμές. Ακόμη και για μία δραχμή είναι ικανός να ψάξει αρκετά μέχρι να την κόψει και από πάνω να ξεφωνίζει για τα χάλια της χώρας και το βάρος που σηκώνουν οι έντιμοι πολίτες της. Μόνο και μόνο για να δικαιολογήσει και να σκεπάσει τις τύψεις του»

«Είναι καλός άνθρωπος και δίκαιος, ο κυρ Θόδωρος» έσπευσε να κατευνάσει την φυτοζωούσα οργή του Στέφανου η κυρά Βασιλική.

«Δίκαιος; Με εικοσιτέσσερις δραχμές το μήνα ποιόν να πρωτοπληρώσουμε μάνα; Τον μπακάλη; Τον μανάβη; Τους λογαριασμούς που δεν έχουν σταματημό; Ευτυχώς, μάνα, προσθέτεις άλλες έξι επτά δραχμές απ’ τα πλουσίματα και τα βγάζουμε πέρα»

«Τώρα που ανέφερες τον μπακάλη. Θε να περάσω από τον απ’ του κυρ Πέτρου να πάρω πράματα για το ψυχοσάββατο. Θα χρειαστεί να ετοιμάσω κόλλυβα να τα προσφέρω στην εκκλησία»

Ο Στέφανος ενστικτωδώς φτύνει τον κόρφο του κάνοντας το σταυρό του ενώ η Ουρανία καταπίνει γρήγορα γρήγορα τον καφέ.

«Εσύ Ουρανία μου, θα ετοιμάσεις κόλλυβα;»

«Μπα σε καλό σου Βασιλική μου, μ’ έσκιαζες πρωί πρωί. Κουνήσου απ’ τη θέση σου. Εγώ για άλλο λόγο ήρθα να σε επισκεφτώ»

«Για τί πράμα λες;»

«Να ράψεις φόρεμα της Στέλλας, της κυρά Γιώργινας»

«Φόρεμα; Τι φόρεμα;»

«Για τη χοροεσπερίδα του δήμου»

Η κυρά Βασιλική έσκυψε την κεφαλή και σήκωσε νωχελικά το φλιτζάνι του καφέ. Η μυρωδιά έσπασε τα τοιχώματα της όσφρησης και κατέλαβε κάθε χώρο στα εγκεφαλικά κύτταρα. Έπειτα, άφησε το φλιτζάνι στην αρχική του θέση και απευθύνθηκε στην Ουρανία.

«Δεν ράβω πια»

«Τι σ’ έπιασε, μάνα;» ανταπάντησε ο Στέφανος και συνέχισε «Είσαι χρυσοχέρα. Καμιά δεν φτουρά την αφεντιά σου»

«Ναι, ναι Βασιλική μου! Καλά τα λέει ο Στέφανος. Και πληρώνει όσο όσο για τη θυγατέρα της»

Η κυρά Βασιλική έστρεψε το βλέμμα της μια στον Στέφανο και μια στην Ουρανία. Μετά από ώρα, κατά την οποία η σκέψη της περιδιάβαινε το μακρινό παρελθόν, είπε θαρρετά «Ας είναι. Πες της να περάσει το απόγευμα να της πάρω μέτρα»

Τα μάτια της έλαμψαν από χαρά και ικανοποίηση. Κρυφοί πόθοι και μνήμες ενός ενδόξου παρελθόντος αναβίωσαν στη σκέψη της, τότε που το όνομά της ήταν συνώνυμο της ράφτρας πρώτης διαλογής στα σαλόνια των Αθηνών. Η απώλεια, ωστόσο, του συζύγου της και τα συσσωρευμένα χρέη που άφησε ο μακαρίτης, σαν πολεμικά μέτωπα μάτωσαν τα όνειρα και οδήγησαν στην κατάρρευση των υποστυλωμάτων, στα οποία μέχρι πρότινος κραδαίνονταν η τιμή της οικογενείας.

«Η βροχή δε λέει να κοπάσει» διέκοψε τη σιγή που επιβλήθηκε μονομιás ο Στέφανος.

«Ομπρέλα να πάρεις! Την περασμένη φορά μου έκανες τον καμπόσο κι έγινες μούσκεμα» ύψωσε τον τόνο της φωνής της η κυρά Βασιλική και σηκώθηκε απ’ τη θέση της όπως ξεπροβοδίζει τον γιο της.

«Να πηγαίνω κι εγώ» έκανε η Ουρανία και αφού χτένισε τα μαλλιά της στον καθρέφτη του διαδρόμου, χάθηκε από προσώπου γης.

Ο Στέφανος φόρεσε το καπέλο του και με την ομπρέλα ανά χείρας εξήλθε της οικίας. Πράγματι, η βροχή εκτόνωνε τη μανία της στους έρημους δρόμους των Αθηνών. Σημεία τα σημεία μετατρέπονταν σε λίμνες με τα λασπόνερα να αντανακλώνται στην αλήθεια του αστικού τοπίου. Αργοπορημένος εισήλθε στην πολυκατοικία στην οποία διατηρούσε δικηγορικό γραφείο ο Θόδωρος Καραγιώργης. Αποτελούσε την τρίτη γενιά δικηγόρων με παράδοση και ιστορία στους κύκλους του νομικού κόσμου. Σε αυτό το πολυτελές γραφείο του τρίτου ορόφου ο Στέφανος εργαζόνταν σε εξωτερικές υποθέσεις του κυρίου Καραγιώργη. Από την διεκπεραίωση της αλληλογραφίας έως την προμήθεια τροφίμων στην οικία του τελευταίου και από την πληρωμή λογαριασμών έως πάσης φύσεως εξυπηρέτησεις, ο Στέφανος ήταν το δεξί του χέρι.

Πέρασε στο γραφείο της γραμματέως. Η δεσποινίς Ολυμπία υποδέχτηκε το νεαρό με πλατύ χαμόγελο.

«Μας τα μούσκεψε ο καιρός σήμερα, Στέφανε» έκανε εκείνη κι άφησε ένα στίγμα χαμόγελου ανάμεσα στα χείλη.

«Αυτή τη φορά, πήρα μαζί μου ομπρέλα. Μονάχα στους ώμους βράχηναι αλλά τουλάχιστον διέσωσα το υπόλοιπο σώμα» είπε και χαμογέλασε.

Στο χαμόγελό του ανταποκρίθηκε η δεσποινίς Ολυμπία κοκινίζοντας τα μάγουλα του προσώπου της.

«Έχει έρθει ο κυρ Θόδωρας;»

«Μέσα είναι από ώρα. Σε ζήτησε πριν λίγο»

«Χμμ...» έκανε ο Στέφανος και αφότου περιποιηθηκε το γιακά του, σκούπισε ει νέου τους ώμους του μη τυχόν ξέμεινε καμιά σταγόνα βροχής και χτύπησε την πόρτα του γραφείου. Μία βραχνή φωνή ακούστηκε απ’ το βάθος αυτού. Ο Στέφανος, δεν ανέμενε ανταπόκριση. Έβγαλε το καπέλο του και με πλατύ χαμόγελο εισήλθε στο χώρο. Ο Θόδωρος Καραγιώργης ήταν συμμένος πάνω από τόνους νομικής σκέψης, ανοιγμένους τον ένα δίπλα στον άλλο, με το σιγαρέτο στο δεξί του χέρι να καπνίζει ένα λευκό σεντόνι πάνω απ’ τα γκριζα του μαλλιά.

«Καλημέρα, κύριε Θόδωρα!» έκανε ο Στέφανος και με το αίνιγμα καρφιστωμένο στις άκρες των δακτύλων του πίεζε ασφυκτικά το καπέλο, σχηματίζοντας κυλινδρικές φόρμες στη ραφή του.

«Ηρθες; Έπρεπε να ‘σαι δω πριν από μία ώρα» απάντησε με τόνο επίπληξης.

«Η βροχή, κύριε Θόδωρα. Η βροχή ήταν τόσο δυνατή που σταμάτησα στην άκρη του δρόμου μέχρι να ξαποστάσει. Δίχως τον ηλεκτρικό, όσο γρήγορα κι αν βαδίζω είναι αδύνατο να διασχίσω ολάνερη Αθήνα στην ώρα μου» υπογράμμισε με διάθεση δικαιολόγησης.

«Αααα, ναι, ο ηλεκτρικός. Τα ‘μαθα. Από χτες βγήκε εκτός λειτουργίας. Λησμόνησα να σε ενημερώσω καθώς έφευγες χτες. Όπως και να ‘χει, οι υποχρεώσεις είναι εδώ και σε αναμένουν. Σήμερα είναι η τελευταία ημέρα του μηνός. Ημέρα πληρωμών. Μην το ξεχνάς Στέφανε»

Ο τελευταίος αδημονούσε να μεταφέρει τα λόγια του στο επίμαχο θέμα. Κάθε τελευταία εργάσιμη μέρα του μήνα, πέραν του μισθού των εικοσιτεσσάρων δραχμών, τα οποία παραλάμβανε με δόξα και τιμή, ήταν η μέρα κατά την οποία ζητούσε δάνειο από τον κύριο Καραγιώργη, με το οποίο συνόδευε την Παναγιώτα στον κινηματογράφο κι έπειτα ακολουθούσε περίπατος στον Λυκαβηττό.

«Λοιπόν, έχουμε χάσει αρκετή ώρα με την αργοπορία σου. Ας μην σπαταλάμε άλλο χρόνο. Εδώ σου έχω όλους τους λογαριασμούς που πρέπει να πληρωθούν. Μόλις τελειώσεις με δαύτους θα περάσεις από τον κύριο Παπαγιάννη. Θα έχει έτοιμη την παραγγελία για τη σύζυγό μου. Να την παραδώσεις, παρακαλώ, κατ’ οίκον. Τέλος, να περάσεις από το Χρηματιστήριο. Στον πέμπτο όροφο θα ζητήσεις το γραφείο του κυρίου Πέτρου Αγαπητού. Έχω ήδη συνεννοηθεί μαζί του. Θα αγοράσω μετοχές ύψους πενήντα χιλιάδων δραχμών. Τα έγγραφα που θα σου δώσει θα μου τα προσκομίσεις πάραυτα. Εάν δεν με βρεις στο γραφείο θα τα τοποθετήσεις στο πρώτο συρτάρι κι έπειτα θα το κλειδώσεις. Να εδώ σου έχω το κλειδί» είπε και από την τσέπη του παντελονιού του αποκάλυψε το κλειδί, το οποίο και παρέδωσε στον Στέφανο.

«Έγινα κατανοητός;» ρώτησε επιτακτικά.

Ο Στέφανος είχε μείνει άναυδος. Το ποσό το οποίο εκτοξεύθηκε απ’ τα χείλη του κυρ Θόδωρα ισοπέδωσε την ιμάδα συνειδήσεως που του είχε απομείνει. Προσμέτρηση τα μηδενικά, δραχμή τη δραχμή, έως ότου φτάσει στο μέγεθος του ποσού που ξεφύτρωσε σα λόγια του.

Αγκομαχώντας σταμάτησε το μέτρημα στη μέση της διαδρομής. Εύλογα προχώρησε στη σύγκριση του πενιχρού του μισθού. Ενός μισθού, για τον οποίο δεν επαρκούσαν ούτε όλες οι φυλές του Ισραήλ προκειμένου να αγγίξει τα μηδενικά που δέσποζαν στο τραπέζι.

Τη σκέψη του διέκοψε ο κύριος Καραγιώργης.

«Εδώ σου έχω το φάκελο με όλα τα έγγραφα που χρειάζεται ο κύριος Αγαπητός. Περιέχει και μία δέσμη με τις πενήντα χιλιάδες δραχμές. Τώρα, πέρα από τη γραμματέα όπως σου δώσει τη λίστα με τους λογαριασμούς της ημέρας και τα χρήματα για την πληρωμή τους. Α! Και να μη ξεχάσω» έκανε κι απ’ την τσέπη του έβγαλε δεκαεννέα δραχμές. «Ορίστε» και με ευθύβολη κίνηση έτεινε το χέρι του.

Ο Στέφανος, ζαλισμένος ακόμη απ’ τα μηδενικά τα οποία περιστρέφονταν ειρωνικά στον εγκέφαλό του δίχως αιδώς, προσπάθησε να ισορροπήσει το λογικό του. Άπλωσε την παλάμη του χεριού του και σύντομα αισθάνθηκε δεκαεννιά δραχμές να χοροπηδάνε με χάρη.

«Σου κρατώ πέντε δραχμές από το δάνειο του περασμένου μηνός»

«Μα, ήταν μόλις δύο δραχμές» απάντησε με έκπληξη ο Στέφανος.

«Ναι, αλλά κάθε δάνειο υφίσταται τόκο, χρυσό μου παιδί» δήλωσε με στόμφο ο κύριος Καραγιώργης.

«Σας παρακαλώ, μπορείτε να μου δανείσετε άλλες πέντε δραχμές;»

«Πέντε δραχμές; Δεν είμαι τράπεζα να δανείζω τον ένα και τον άλλο, νεαρέ» είπε και έστρεψε το βλέμμα του στο παράθυρο. Μετά από λίγα λεπτά επέστρεψε. «Ας είναι. Όπως το πας, από μήνα σε μήνα θα καταλήξεις να δουλεύεις για να ξεπληρώσεις τους τόκους και μόνο»

Ο Στέφανος κράτησε το φάκελο θαρρετά στα χέρια του. Μόλις συνήλθε απ’ την καλπάζουσα φαντασία των μηδενικών, που αδημονούσε να δραπετεύσει απ’ το πνιγερό περιβάλλον του τρίτου ορόφου, πήρε τις εικοσιτέσσερις δραχμές, έστω και τοικισμένες, και κίνησε να φύγει. Στο διάδρομο συναντήθηκε εκ νέου με τη δεσποινίδα Ολυμπία.

«Μα, εσείς έχετε χλομιάσει!» είπε εκείνη αναστατωμένη κι έσπευσε να του προσφέρει μία καρέκλα να καθίσει κι ένα ποτήρι δροσερό νερό.

Πράγματι, ο Στέφανος είχε απωλέσει τόνους αίματος. Λες και εξατμιζόνταν φιάλες από δαύτο. Το νερό στα χείλη δρόσισε το ξεραμένο του στέρνο. Η πίεση στους καρδιακούς παλμούς άρχισε να καταλαγιάζει. Με δυο βαθιές ανάσες που φούσκωναν τους πνεύμονες με οξυγόνο, φάνηκε να επανέρχεται στην τάξη. Η δεσποινίς Ολυμπία, που μέχρι εκείνη την ώρα κοιτούσε απορημένη, του παρέδωσε όλο ανακούφιση τους λογαριασμούς του κυρίου Καραγιώργη.

«Μάλλον θα σας έπεσε η πίεση. Είχατε ασπρίσει σαν το πανί» είπε και επέστρεψε στο γραφείο της.

Ο Στέφανος, ήπие μία ακόμη γουλιά απ’ το ποτήρι με το νερό και δίχως εξηγήσεις άρπαξε τα έγγραφα και με αλματώδεις κινήσεις εξήλθε της πολυκατοικίας. Η βροχή είχε κοπάσει. Ένα κρύο αεράκι που είχε ξεμείνει μόλις που περιδιάβαινε τα γύρω στενά, με την κεντρική αρτηρία να γεμίζει και πάλι από φωνές περαστικών και τον ήχο των διερχόμενων αυτοκινήτων. Οι ρυθμοί της καθημερινότητας στο κλεινόν άστρ αποκαθίσταντο σταδιακά. Ο Στέφανος τακτοποίησε τις υποχρεώσεις μία προς μία. Για τις επόμενες ώρες, οι δρόμοι της πρωτεύουσας θα μετατρέπονταν σε πεδίο ανταγωνισμού ανάμεσα στον ίδιο και τα πόδια του. Οι δείκτες του ρολογιού περιστρέφονταν περιμετρικά του εαυτού τους με ιλιγγιώδη ταχύτητα και μαζί τους ο ήλιος, που κέρδισε επάξια την κορυφή στον ουράνιο θόλο, νοσηματοδοτούσε την πορεία της ημέρας. Οι δουλειές ολοκληρώνονταν δίχως προβλήματα. Ο Στέφανος αδημονούσε όπως φτάσει η ώρα του Χρηματιστηρίου. Ένας κρυφός πόθος σιγόκαιγε μέσα του. Αφού παρέδωσε τα φύκια στην υπηρέτρια της οικίας του κυρίου Καραγιώργη, έτρεξε στην οδό Δεληγιώργη, εκεί όπου δέσποζε μεγαλεπήβολο το κτίριο του Χρηματιστηρίου Αθηνών. Οι διαστάσεις του έστεκαν υπεροπτικά ενώπιόν του. Οι κόρες των ματιών αδυνατούσαν να καλύψουν το μέγεθος των εργασιών που λάμβαναν χώρα στο εσωτερικό του. Βαστώντας το φάκελο του κυρίου Καραγιώργη με τις πενήντα χιλιάδες δραχμές ανέβαινε τα σκαλοπάτια με προορισμό τον πέμπτο όροφο. Από διαφορετικά σημεία, εξέρχονταν και

εισέρχονταν πλήθος κόσμου, φωνάζοντας και μετρώντας αριθμούς αναρτημένους σε έναν κεντρικό πίνακα που όλο μετέβαλε τα ψηφία του τότε προς τα πάνω και τότε προς τα κάτω. Ένας κύριος, με διακριτή την υπαλληλική του ιδιότητα, πλησίασε τον Στέφανο και προθυμοποιήθηκε όπως τον εξυπηρετήσει.

«Μάλιστα, μάλιστα. Το γραφείο του κυρίου Αγαπητού βρίσκεται στον πέμπτο όροφο. Δύνασθε όπως χρησιμοποιήσετε τόσο τον ανελκυστήρα όσο και την κατεύθυνση αυτή με τα πόδια» κι έδειξε με το δεξί του χέρι.

Ο Στέφανος ευχαρίστησε τον υπάλληλο και κινήθηκε προς την αντίθετη κατεύθυνση, αυτή του ανελκυστήρα. Τουλάχιστον δέκα άνδρες ανέμεναν τη χρήση του. Με την υπομονή του εξαντλημένη δεν σιέφτηκε λεπτό την αναμονή. Πηδούσε τα σκαλοπάτια ένα προς ένα έως ότου έφτασε στον πέμπτο όροφο. Ο ιδρώτας έλουσε το κορμί του. Στάθηκε να πάρει μια ανάσα. Σε κάθε όροφο γίνονταν μάρτυρας μίας και μοναδικής λέξης, «αγοράστε!». Τα πόδια του βαριά σήκωσαν στους ώμους το σακίο του. Εμπλουτισμένο με μύριες σκέψεις και εκκωφαντικές εικόνες κατέφθασε στο πλατύσκαλο του πέμπτου ορόφου. Ένας μακρύς διάδρομος τον χώριζε απ’ το μοναδικό γραφείο που τέμνονταν κάθετα στο τέλος αυτού. Οι τοίχοι, εκατέρωθεν της διαδρομής, διακοσμημένοι με πορτραίτα προσωπικοτήτων του οικονομικού και πολιτικού κόσμου της χώρας και της ιστορίας αυτού, προκαλούσαν ενδόμυχα το φόβο. Οι άκρες των ματιών ήλεγχαν τους ανυποψίαστους επισκέπτες απ’ την κορυφή ως τα νύχια. Οι ταχυπαλμίες, ωστόσο, αφοπλίστηκαν μόλις βρέθηκε ενώπιον της πόρτας του γραφείου. Ο ιδρώτας, που μέχρι εκείνη την ώρα έγλυφε το σώμα του, εξατμίστηκε και μία αίσθηση απόλυτης κυριαρχίας αφουγκριάζονταν τις συναισθηματικές απολήξεις του Στεφάνου. Κυρίαρχος προς το σκοπό του χτύπησε την πόρτα με αυτοπεποίθηση. Έριξε μία τελευταία ματιά στο φάκελο και εισήλθε στο χώρο. Μία νεαρή γυναίκα έσπευσε να τον προϋπαντήσει.

«Παρακαλώ, καθίστε! Ο κύριος Αγαπητός, θα σας δεχτεί εντός ολίγων λεπτών»

Ο Στέφανος ένωσε κρυφή χαρά. Τον υποδέχτηκαν με ευγένεια, γεγονός που τον καθιστούσε πρόσωπο περιωπής στην αψίδα της φαντασίας του. Κάθισε αναπαυτικά στον δερμάτινο καναπέ. Τόσο αναπαυτικά που ένωσε το κορμί του να βουλιάζει σε αυτόν. Οι οφθαλμοί του περιπλανήθηκαν στο δωμάτιο. Η διακόσμηση προσέδιδε αριστοκρατικό κύρος και μία αίγλη του παρελθόντος ακροβατούσε ανάμεσα σε αρχαιοπρεπείς κολώνες και σύγχρονες βιβλιοθήκες, αποπνικτικά σφραγισμένες με έγγραφα και φακέλους κάθε λογής. Το κάδρο που είχε τοποθετηθεί πάνω από το γραφείο της δεσποινίδος απεικόνιζε έναν μουστακαλή άνδρα, σοβαροφανή κι επιβλητικό, προκαλούσε φοβισμένη αντανάκλαση στη σκέψη του Στεφάνου. Βυθισμένος στον φανταστικό κόσμο του ιλιγγίου, που του προκαλούσε η κατοχή των πενήντα χιλιάδων δραχμών στο φάκελο του κυρίου Καραγιώργη, επανασυνδέθηκε με την πραγματικότητα όταν ο κώδων του τηλεφώνου έκρουσε στο γραφείο της δεσποινίδος, σπάζοντας το φράγμα σιωπής που είχε επιβληθεί. Στην άλλη άκρη της γραμμής η φωνή του κυρίου Αγαπητού, προσκαλούσε τον επισκέπτη.

«Τώρα, ο κύριος Αγαπητός θα σας δεχτεί. Παρακαλώ, περάστε» είπε η νεαρά και με το αριστερό της χέρι έδειξε την κατεύθυνση την οποία έπρεπε να ακολουθήσει.

Ο Στέφανος ξερόβηξε, όπως ισώσει τη χροιά της φωνής του και αφού σάλιωσε το μουστάκι του εισήλθε στο γραφείο. Ο Πέτρος Αγαπητός, ένας εκ των ισχυρότερων οικονομικών παραγόντων της χώρας, υποδέχτηκε τον επισκέπτη του με χαμόγελο. Ο Στέφανος έστεκε όρθιος όση ώρα εξηγούσε το σκοπό της παρουσίας του. Αμέσως εκείνος κάλεσε τη γραμματέα του και της ζήτησε να διεκπεραιώσει την επιθυμία του κυρίου Καραγιώργη.

«Καθίστε, παρακαλώ. Σε λίγη ώρα θα έχουμε τα έγγραφα της επένδυσης του αγαπητού μου φίλου. Αλήθεια, πώς είναι η υγεία του; Θυμάμαι πως το άσθμα δεν τον άφηνε σε ησυχία και τον ταλαιπωρούσε»

«Πράγματι, τον επισκέπτεται σε καθημερινή βάση. Άμα τον πιάσει δεν το αφήνει. Ευτυχώς λαμβάνει ιατρική αγωγή και το ελέγχει. Άμα ξεκινούν οι κρίσεις, ωστόσο, ούτε ο Θεός ο ίδιος δεν τον σταματά. Μέχρι να ηρεμήσει δεινοπαθεί»

«Είναι από τους λίγους δικηγόρους με πάθος για την εργασία του. Τρίτη γενιά νομικών και στην Αθήνα το

όνομα Καραγιώργη είναι συνώνυμο της δικαιοσύνης. Ακόμα και οι τυφλοί βρίσκουν το φως τους με τον Καραγιώργη»

Στο άκουσμα της τελευταίας στροφής του λόγου του τα γέλια ξεχύθηκαν με τάση φυγής απ’ τα στόματα και κυριέψαν το χώρο. Το βαρύγδουπο γέλιο του κυρίου Αγαπητού διαπέρασε τα τοιχώματα και έσκουζε τα τύμπανα του Στεφάνου που ακολούθησε τις προσταγές ευθυμίας. Η γραμματέας εισήλθε στο γραφείο και ανεπαίσθητα ακολούθησε το χορό γέλιου απ’ τη μία άκρη ως την άλλη. Τα χαμόγελα έδωσαν τη θέση τους στην παράδοση των απαραίτητων εγγράφων, τα οποία έλεγξε εξονυχιστικά ο κύριος Αγαπητός.

«Είμαστε έτοιμοι» είπε και σηκώθηκε απ’ τη θέση του τείνοντας το φάκελο προς το μέρος του Στεφάνου.

«Τι είναι αυτά τα χαρτιά;»

«Χαρτιά; Δεν θα το έλεγα. Είναι το εισιτήριο για τον πλούτο του επενδυτή»

«Πλούτος;»

«Μα, φυσικά νεαρέ μου! Τούτα δώ τα έγγραφα που θωρείς, ξέρεις τι λένε; Ότι ο κύριος Καραγιώργης είναι άκατοχος μετοχών σε επιχειρήσεις που συμμετέχουν ενεργά στην οικονομική δραστηριότητα του τόπου. Κάθε λεπτό παραγωγής είναι λεπτό που αυξάνει την αξία αυτών των εγγράφων. Και όσο διευρύνεται ο κύκλος εργασιών τόσο αυξάνει η αξία των. Πολλαπλασιάζονται τα κέρδη μέρα την ημέρα»

Ο Στέφανος άρχισε να συνδέει τη λέξη «επένδυση» με τις φωναχίες των ανθρώπων που συναντούσε στους διαδρόμους και οι οποίοι «αγοράζανε» μετά βδελυγμίας.

«Αγοράστε! Αγοράστε!» επανέλαβε ηχηρά ο Στέφανος ταυτισμένος με όσα λάμβαναν χώρα ενώπιόν του.

«Ακριβώς, νεαρέ! Αγοράστε όπερ μεθερμηνευόμενον εστί, επενδύστε! Ορίστε το σύνθημα της νέας εποχής. Σύνθημα το οποίο γίνεται όραμα χειροπιαστό προσφέροντας ίσες ευκαιρίες σε κάθε πολίτη αυτής της χώρας, άνευ διακρίσεων και περιορισμών»

«Άνευ;»

«Άνευ, νεαρέ! Πλούσιοι και φτωχοί έχουν την ίδια μοίρα υπό το φως του ηλίου του χρήματος»

«Του χρήματος;»

«Του χρήματος, λέγω! Διότι, τί εστί άνθρωπος τη σήμερον ημέρα, νεαρέ μου;»

«Τι εστί;»

«Χρήμα! Αυτό θα πει άνθρωπος»

«Χρήμα» επανέλαβε πειθαρχημένα ο Στέφανος.

«Χρήμα, βέβαια! Αυτό το μαγικό ελιξίριο της ζωής το οποίο προσφέρει στον άνθρωπο τα αγαθά του κόσμου όλου. Είναι η απάντηση στις ανάγκες του σήμερα»

«Εγώ, κύριε Αγαπητέ, τρέχω ολημερίς για εικοσιτέσσερις δραχμές μηνιαίως. Κι αυτές με δανεικά συμπληρώματα. Τοκίζουνται κιόλας. Ευτυχώς, η μάνα πλένει τα σπίτια κυριών της Αθήνας και με έξι ίσως και επτά δραχμές καλύπτουμε τα προς το ζην»

«Κι όμως, νεαρέ. Διαθέτετε το αναγκαίο υπόβαθρο προκειμένου να βαδίσετε σταθερά στο δρόμο της επιτυχίας. Ακούστε με προσεκτικά. Με ένα πλάνο το οποίο θα σας υποδείξω εγώ και με την τόλμη που, το βλέπω στα μάτια σας, σας διακατέχει, επενδύστε σε μετοχές ανερχόμενων εταιριών. Δεν θα δεχτώ προμήθεια για τις συμβουλές. Εντελώς δωρεάν, σε ένδειξη καλής πίστωσης εκ μέρους μου. Σε διάστημα λίγων μηνών θα δείτε την αξία των μετοχών να έχει διπλασιαστεί ίσως και τριπλασιαστεί. Εάν, για παράδειγμα, επενδύσετε ένα ποσό της τάξεως των τριών χιλιάδων δραχμών θα τις δείτε να γίνονται έξι, εννιά και δώδεκα χιλιάδες δραχμές. Δίχως κόπο. Δίχως άγχη και στερήσεις. Μόλις τα εξαργυρώσετε, θα έχετε συγκεντρώσει τόσα χρήματα όσα δεν θα συγκεντρώνατε ποτέ στη ζωή σας, ακόμα κι αν δουλεύατε υπερωρίες τριακόσιες εξήντα πέντε ημέρες το χρόνο, μέχρι την τελευταία σας ανάσα»

Οι οφθαλμοί του Στεφάνου άστραψαν αιφνιδίως. Στο μυαλό του άρχισαν να γεννοβολάνε παραστάσεις επενδύσεων, με τον ίδιο και την κυρά Βασιλική σε ρόλο αστών που κολυμπούν στα ύδατα του χρήματος. Δίχως περιττές σκοτούρες με μόνη καθημερινή συντροφιά πλούσιες και αριστοκρατικές οικογένειες των Αθηνών. Μόνιμη συζήτηση οι νέες επενδύσεις και τα πολλαπλάσια μηδενικά σε τραπέζιους λογαριασμούς και θυρίδες. Με το βλέμμα καρφωμένο στα υγρά χείλη του μέντορά του, αποπλανούσε τις φιλοδοξίες του που έμοιαζαν να έρχονται με δριμύτητα σε μία μίξερη και αδιέξοδη ζωή.

«Επενδύστε, νεαρέ! Τώρα που η Ελλάδα αναπτύσσεται, η αξία των μετοχών σακραφάλνει σε δυσθεώρητα μεγέθη. Εσείς θα μείνετε εκτός του παιχνιδιού; Καιρός να ξεφύγετε από το όριο των εικοσιτεσσάρων δραχμών το μήνα»

«Και με δανεισμένο τόκο»

«Και με δανεισμένο τόκο. Να ξαλαφρώσετε τη μάνα σας απ’ το να πλένει σάλες σε ξένα σπίτια. Με τα χρήματα που θα αποκτήσετε με τούτα δω τα έγγραφα, σας υπόσχομαι ότι θα έρθει ο καιρός να προσλάβετε δικό σας υπηρετικό προσωπικό. Να μετακομίσετε στις γειτονιές των Αθηνών, στις οποίες διαβιούν ζάμπλουτοι επιχειρηματίες και επενδυτές λογιών λογιών. Κάθε πρωί, θα διαβάζετε οικονομικές και πολιτικές εφημερίδες. Να γνωρίζετε τί συμβαίνει τον κόσμο. Έπειτα θα σκηκώνετε το ακουστικό του τηλεφώνου και θα επενδύετε. Έριξαν βόμβες στην Αραβία οι Αμερικάνοι, επενδύεις στα πετρέλαια. Εισέβαλλαν οι Σοβιετικοί στη Μέσα Ανατολή, επενδύεις στην ενέργεια. Απλά μαθηματικά για αρχάριους»

«Απλά μαθηματικά» επανέλαβε ρυθμικά ο Στέφανος ειστασιασμένος.

«Καιρός για επενδύσεις!» βροντοφώναξε ο κύριος Αγαπητός.

«Καιρός για επενδύσεις!» επανέλαβε πειθήνια ο Στέφανος.

Και με το σύνθημα αυτό ο Στέφανος περιχαρής χαιρέτησε τον αναπάντεχο σύμμαχο και με τα έγγραφα των μετοχών ανά χείρας επέστρεψε στο δικηγορικό γραφείο του κυρίου Καραγιώργη. Ο τελευταίος είχε από ώρα φύγει. Τότε, ο Στέφανος, κλειδωσε τα πιστήρια στο πρώτο συρτάρι όπως του υπαγόρευε ο κύριος Καραγιώργης και γεμάτος κέφι κίνησε για το σπίτι. Στην πορεία της διαδρομής, παρατηρούσε τους ανθρώπους που περνούσαν βιαστικά δίπλα του. Τα ρούχα των ανδρών με τα κοστούμια, τις γραβάτες, τα λουστρίνια και τα ψηλά καπέλα, τον εντυπωσίαζαν. Φαντάζονταν τον εαυτό του επενδυμένο με ακριβά ρούχα και το παιχνίδι των μετοχών ολοένα θέριευε στη σκέψη του. Σταμάτησε σε ένα περίπτερο. Τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων γιγάντωναν τη βουλιμία του όπως αρθεί στο ύψος των περιστάσεων και μεταβάλλει άρδην τις συνήθειές του. Επέλεξε μία οικονομική και μία πολιτική εφημερίδα. Αυτομάτως η ανυπομονησία του πολλαπλασιάστηκε. Ένωσε την υπόληψή του να ισοσκελίζει τις ταξικές αποστάσεις που τον χώριζαν από τον κύριο Καραγιώργη. Με βήμα γοργό έφτασε στη φτωχογειτονιά του Περάματος. Κοίταζε περιφρονητικά γύρω του τη λασπωμένη συνοικία και τα υποδήματά του μπαλωμένα δυο και τρεις φορές. Η πεποίθησή του όπως αλλάζει ριζικά τη μοίρα της ζωής του ήτο ακλόνητη. Το δοχείο με το γάλα το οποίο άφησε ο γαλατάς στην άκρη της πόρτας έστεκε ασάλευτο. Ένα αίσθημα ντροπής καθέλυσε το βλέμμα του. Πέταξε με λύσσα το γυάλινο δοχείο παρακολουθώντας το καθώς έσπαζε σε χίλια κομμάτια. Το λευκό πηχτό υγρό αναμείχθηκε με τις λάσπες του δρόμου. Με τις εφημερίδες στην μασχάλη εισήλθε στην οικία.

Η κυρά Βασιλική από ώρα είχε πλαγιάσει. Τα χέρια και το κορμί της δεν βάσταγαν άλλο. Ο Στέφανος κινήθηκε στο σκοτάδι έως ότου έφτασε στην κάμαρή του. Άναψε τη μποτίλια και μία φλόγα ξανθιά στο πέρασμά της φώτισε το δωμάτιο. Άνοιξε τις εφημερίδες διάπλατα. Ανάκατα διάβαζε τότε τη μία και τότε την άλλη, δίχως να κατανοεί τα όσα διαδραματίζονταν ενώπιόν του. Πότε πότε ξεφυσούσε από βαριεστημάρα αλλά δεν παραιτούνταν από το στόχο. Στην πολιτική εφημερίδα, με πηχυαίους τίτλους, περιγράφονταν η επερχόμενη Αμερικανική επέμβαση στο Βιετνάμ. Εξέλιξη η οποία, σύμφωνα με τα λόγια του κυρίου Αγαπητού, θα αύξανε τα κέρδη των εταιριών πετρελαίου και μαζί τους τα κέρδη των επενδυτών. Νεκροί, τραυματίες, αιχμάλωτοι, συσκέψεις, προϋπολογισμοί, αντιπολεμικά κινήματα, όλα έπαιζαν το δικό τους ρόλο στον αγώνα του χρήματος. «Αχ αυτοί οι διαδηλωτές. Αν γνώριζαν όσα εγώ γνωρίζω θα γίνονταν κι αυτοί επενδυτές και θα ‘τρωγαν με χρυσά κουτάλια» σκέφτηκε φωναχτά. Την ίδια στιγμή η έγνοια του στράφηκε στο σεντούκι της κυρά Βασιλικής. Δεν άνοιγε ποτέ παρά μονάχα μια φορά το χρόνο για να προστεθούν οι οικονομίες της χρονιάς. Ο Στέφανος κινήθηκε αποφασιστικά. Δεν άργησε να φέρει στην επιφάνεια τις αποταμιεύσεις της οικογενείας. Τρεις χιλιάδες δραχμές και ογδόντα λεπτά ήταν ολόκληρη η περιουσία. Άφησε τα χρήματα στο τραπέζι κι έσπρωξε τη φιάλη απ’ το κρασί με δύναμη. Εκείνη, εκτοξεύτηκε και αναπαύτηκε στο πάτωμα.

Οι πρώτες σταγόνες ξάπλωσαν στο στόμιο του ποτηριού. Το βλέμμα του παρέμενε συγκεντρωμένο στα χρήματα που ήταν σκορπισμένα μπροστά του. Τότε, έλαβε την απόφαση που θα άλλαζε το ρου της ιστορίας. Τα τύλιξε καλά καλά και βγήκε απ’ το σπίτι.

Ήταν Παρασκευή, μέρα κατά την οποία συναντιόταν με την Παναγιώτα. Κινηματογράφος, περίπατος στον Λυκαβηττό και στις εύθυμες στιγμές, γεύμα σε ταβερνάκι της πλατείας Ομονοίας. Έφτασε αργοπορημένος. Η Παναγιώτα στέκονταν καρτερικά στην άκρη της πλατείας Συντάγματος. Με την άφιξή του έπεσε στην αγκαλιά του. Οι πρώτες αγκαλιές έδωσαν τη θέση τους σε φιλιά πάθους. Τα βλέμμα των περαστικών και οι επικριτικές φιγούρες που περιστοιχίζαν το ζευγάρι, τους ανάγκασαν όπως απομακρυνθούν απ’ το σημείο.

«Έχω να σου πω νέα που θα μας αλλάξουν τη ζωή μια για πάντα!» είπε ο Στέφανος και σφιχταγκάλιασε το χέρι της. Τράβηξαν προς την οδό Σόλωνος. Σε λίγα λεπτά της ώρας βρίσκονταν μόνοι τους να περπατούν αμέριμνα επί της Ακαδημίας. Δίχως προορισμό, με μόνο αίσθημα ένα ασίγηστο χαμόγελο που κρέμονταν στα χείλη του. Η Παναγιώτα όλο απορία ανέμενε τις εξηγήσεις αυτής της αλλαγής στην εβδομαδιαία συνήθεια. Ένα ζαχαροπλαστείο με νόστιμα γλυκά και ανατολίτικο καφέ φιλοξένησε την εξομολογητική διάθεση του Στέφανου. Καθώς ο ήλιος προ πολλού είχε δώσει τη θέση του στις βραδινές απολήξεις της ημέρας, τα λόγια μετατράπηκαν σε αισθήματα χαράς και οι φιλοδοξίες αμφοτέρων ξεχύνονταν απ’ τα χείλη. Δίχως να εισέλθει σε περιττές λεπτομέρειες όσων συνέβησαν τις ώρες που προηγήθηκαν, πέρασε απευθείας στο κυρίαρχο θέμα. Της μίλησε για τον Πέτρο Αγαπητό, για την εμπειρία του στο Χρηματιστήριο Αθηνών και τις προοπτικές που ανοίγονταν ενώπιόν τους. Ως επιστέγασμα του συλλογισμού του αποκάλυψε το ποσό που φύλαγε τυλιγμένο στο σακάκι του. Στη θέα του, η Παναγιώτα αιφνιδιάστηκε. Ο φόβος ήρθε και κάθισε σιμά τους και μία αβέβαιη αναστάτωση ήρθε και ταρακούνησε τα σωθικά τους. «Να φύγουμε! Να φύγουμε!» ήθελε να φωνάξει μα τα πνευμόνια της ταμπουρώθηκαν πίσω από τις λέξεις που δεν έλεγαν να ξεμυτίσουν. Ο Στέφανος, στο δικό του ρυθμό, πλάταινε ολοένα τις φιλοδοξίες.

«Στέφανε, καλέ μου Στέφανε! Πώς είναι δυνατό να έχεις χαρτιά που κερδίζουν;»

«Πώς νομίζεις πλουτίζει ο κόσμος; Με το μεροκάματο και μια στο σφυρί και μια στο γόνατο προκοπή δεν κάνει;»

«Και τί δουλειά έχουμε εμείς με τους πλούσιους;»

«Αχ, Παναγιώτα μου! Η Ελλάδα αλλάζει, αναπτύσσεται και δίνει ευκαιρίες σε όλους. Πλούσιοι και φτωχοί καταργούνται. Ο ήλιος του χρήματος ανατέλλει για όλους άνευ διακρίσεων» και ο ενθουσιασμός αποτυπώνονταν στις θεατρικές κινήσεις των χεριών του.

«Που ακούστηκε να πεθαίνει ο κόσμος στον πόλεμο και ‘μεις να γιομίζουμε λεφτά;»

«Αχ, κορίτσι μου! Δεν καταλαβαίνεις από επενδύσεις! Σου λέει, κάθε σφαίρα των Αμερικάνων εκτοξεύει τις τιμές πετρελαίου στα ύψη στις χρηματαγορές της Νέας Υόρκης. Μαζί με δαύτους κερδίζουμε κι εμείς»

Οι λέξεις, όπως ξεπρόβαλαν στην επιφάνεια των αισθήσεων, δεν άφηναν περιθώρια για δεύτερες σκέψεις και αντιρρήσεις. Η Παναγιώτα, έβλεπε τον ενθουσιασμό και τη χαρά στο πρόσωπο του Στέφανου και ζήλευε την ευτυχία, ανεπαίσθητα. Ήθελε να παρασυρθεί στην παραζάλη της ονειρικής μέθης, μα, κάτι βαθιά κρυμμένο μέσα της, την εμπόδιζε να μοιραστεί τη χαρά. Μονάχα, ύψωσε το χαμόγελό της στο ύψος της αυθεντίας του Στέφανου και δίχως περαιτέρω ερωτήσεις αφέθηκε στην αλλοπνη μαγεία των στιγμών. Εκείνος, απ’ την πλευρά του, δεν σταμάτησε λεπτό να αραδιάζει όνειρα επί χάρτου.

«Θα σταματήσεις τη δουλειά στο γραφείο. Θα είμαστε πλούσιοι και το μόνο που θα απασχολεί τη σκέψη σου θα είναι πώς να ξοδέψεις το χρόνο της ημέρας. Θα μείνουμε σε πολυτελή κατοικία στις συνοικίες των διάσημων Αθηναίων. Θα έχουμε υπηρετικό προσωπικό και θα κυκλοφορούμε με αυτοκίνητο τελευταίας τεχνολογίας. Θα πλητουμε απ’ το χρήμα και τις ανέσεις μας. Τέτοιες, που δε μα τα ‘δαν τα όμορφα σου μάτια στον κινηματογράφο. Και η μάνα μου, θα σταματήσει να πλένει ξένα σπίτια για ένα κομμάτι ψωμί»

«Κι εσύ;»

«Εγώ; Ανυπομονώ για τη στιγμή που ο κύριος Καραγιώργης θα σταθεί δίπλα μου και θα ντραπεί. Η εξέλιξή μου θα καταπλήξει τους πάντες. Κι όσοι με θεωρούσαν ασήμαντη προσωπικότητα, απλό συμπλήρωμα στον καθημερινό τους καφέ, θα δουν ιδίους όμμασι τί εστί Στέφανος Βαρσάμης»

Η Παναγιώτα κατάπινε κύματα κύματα την πορτοκαλάδα την οποία ο σερβιτόρος έφερε με το προφιτερόλ. Ο Στέφανος, χαμένος στον δικό του κόσμο, δεν έδωσε σημασία στο γλύκισμα. Ξεδίπλωσε το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας που έφερε μαζί του και με καμάρι διάβασε σιωπηλά τους τίτλους αυτής. Μια βαθιά ανάσα νομιμοποίησε την ευαρέσκειά του. Με το δεξί του χέρι ένευσε προς το μέρος του σερβιτόρου ζητώντας τον λογαριασμό.

«Δεκαπέντε λεπτά οι δύο χυμοί και δέκα λεπτά το προφιτερόλ, σύνολο εικοσιπέντε λεπτά» έκανε εκείνος.

Ο Στέφανος έβγαλε απ’ το τη φόδρα του παντελονιού του ένα ολόκληρο πενηντάλεπτο και το απώθησε στην παλάμη του σερβιτόρου.

«Τα ρέστα δικά σου» είπε και με νόημα έκλεισε το αριστερό του μάτι.

Ο σερβιτόρος σήκωσε το φρύδι όλο έκπληξη. Δευτερόλεπτα αργότερα υποκλήθηκε με σεβασμό στον φιλότιμο πελάτη. Συμμάζεψε τα ποτήρια με την πορτοκαλάδα καθώς και το μισοτελειωμένο προφιτερόλ και απομακρύνθηκε. Το νεαρό ζευγάρι αποχώρησε με τη σειρά του. Σε όλη την υπόλοιπη διαδρομή δεν ανταλλάξαν ούτε λόγο. Το φεγγάρι φωτισμένο με λογιών λογιών λαμπιόνια και στολίδια ομόρφαινε τον ουρανό καθοδηγώντας τα βήματά τους. Μία θερμή αγκαλιά κι ένα φιλί συνόδεψαν τον αποχαιρετισμό των δύο νέων, έως την επόμενη συνάντησή τους. Μάτι δεν έκλεισε όλη νύχτα ο Στέφανος. Ξαπλωμένος ανάσκελα έριχνε κλεφτές ματιές μια στα χρήματα που βρίσκονταν τυλιγμένα πάνω στο τραπέζι και μια στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Ο κύβος ερρίφθη. Αύριο, πρωί πρωί, θα προχωρούσε στην επένδυση των χρημάτων. Θα έσπευδε στον γραφείο του Πέτρου Αγαπητού όπως ολοκληρώσει τη διαδικασία.

Η κυρά Βασιλική, που ο κάματος της ημέρας της προσέφερε γαλήνιο ύπνο, ξύπνησε απ’ τα χαράματα. Ξαφνιάστηκε σαν είδε τον Στέφανο στην κουζίνα.

«Έλα, έλα σου ετοιμάσα καφέ» έκανε εκείνος.

«Γιατί τόσο πρωινός;»

«Έχω δουλειά μάνα. Αυτή τη φορά, ο τροχός της τύχης είναι με το μέρος μου»

«Μα, τί λες;»

«Τίποτα, μάνα. Όλα στην ώρα τους»

«Βγήκες με την κοπελιά χθες; Με πήρε ο ύπνος. Δεν άντεχα να περιμένω»

«Περάσαμε όμορφα. Είναι καλή κοπέλα η Παναγιώτα. Αξίζουν τα καλύτερα τόσο σε ‘σείνη όσο και σε ‘σένα»

«Τίς συμβαίνει γίονα μου;»

«Αλήθεια, τίποτε που θα πρέπει να σε ανησυχεί. Με τον καιρό θα καταλάβεις»

«Ο Ιησούς Χριστός να δώσει» κι άρχισε να σταυροκοπιέται.

«Φεύγω, μάνα» είπε ο Στέφανος καθώς ρουφούσε την τελευταία γουλιά απ’ τον καφέ.

«Να αφήσεις χρήματα για τον κρεοπώλη. Το χρέος έφτασε τις τέσσερις δραχμές και χθες μου γιγνίναζε»

«Θα τα πληρώσω, μάνα. Με μιας θα ξεπληρωθούν όλοι»

Η κυρά Βασιλική κοιτούσε απορημένη. Γεύτηκε τον καφέ που της ετοίμασε εκείνος. Μια όψη αποστροφής σχηματίστηκε μεμιάς στο πρόσωπό της. Η πίκρα του ζεμάτησε τον ουρανίσκο της. Τον έχυσε στο νιπτήρα κι έβαλε να φτιάξει καινούργιο.

Ο Στέφανος δεν θα πήγαινε σήμερα στο δικηγορικού γραφείου του κυρίου Καραγιώργη. Ούτε σήμερα ούτε τις επόμενες ημέρες παρά μόνο για να επιστρέφει τον τόκο του μηνιαίου εισοδήματος. Κάθε πρωί αγόραζε πολιτικές και οικονομικές εφημερίδες. Διάβαζε τις αναλύσεις και στο μυαλό του σχημάτιζε τις εξελίξεις που συνεπάγονταν για τα επενδυτικά του σχέδια. Έδινε έμφαση στις μεταβολές που λάμβαναν χώρα στις χρηματαγορές Ευρώπης και Αμερικής καθώς και στις πολεμικές επιχειρήσεις στο μέτωπο του Βιετνάμ. Μολονότι δεν καταλάβαινε όλα όσα διάβαζε και άλλα τόσα παρερμήνευε, φούσκωνε από υπερηφάνεια και ικανοποίηση.

Μόλις έφτασε ο Πέτρος Αγαπητός στο γραφείο του η γραμματέας τον ενημέρωσε για την παρουσία του νεαρού Στέφανου.

«Α, μάλιστα» έκανε εκείνος και εισήλθε στο γραφείο του.

Ο Στέφανος σηλώθηκε απ’ την πολυθρόνα και με ύφος νεόπλουτου επενδυτή όλο κομπασμό χαιρέτισε τον Πέτρο Αγαπητό.

«Καλημέρα, νεαρέ! Τι σας φέρνει στο γραφείο μου; Ο κύριος Καραγιώργης;»

«Όχι, όχι! Αυτή τη φορά ήρθα για προσωπική υπόθεση»

«Πολύ καλά, λοιπόν. Σας ακούω»

«Θέλω να γίνω επενδυτής» είπε με τρεμάμενη φωνή.

Ο Πέτρος Αγαπητός παρέμενε σιωπηλός. Κοίταζε όλο αίνιγμα τον Στέφανο.

«Φαντάζομαι, νεαρέ, πως τα λόγια μου την περασμένη φορά γέμισαν τη σκέψη σας με την ανάγκη της υπέρβασης»
«Υπέρβαση! Αυτό ακριβώς!» έκανε όλο ενθουσιασμό.

«Πέστε μου, λοιπόν, το λόγο για τον οποίο ήρθατε»

«Η συζήτηση μαζί σας, οι εφημερίδες, οι Αμερικάνοι φίλοι μας, όλα με προστάζουν να επενδύσω. Οι τιμές εκτοξεύονται στα ύψη!» και με μία απότομη κίνηση του χεριού εκτίναξε το σώμα του δείχνοντας το ταβάνι του γραφείου.
«Αποφάσισα να γίνω επενδυτής. Να πάψω να σέρνομαι πίσω απ’ τις εικοσιτέσσερις δραχμές του κυρίου Καραγιώργη»

«Που τοκίζονται κιόλας»

«Που τοκίζονται κιόλας» συμφώνησε ο Στέφανος.

«Βλέπω στο πρόσωπό σας το λαμπρό μέλλον της Ελλάδος, νεαρέ μου! Εύγε!» και τα χαμόγελα περίσσευαν.

«Πείτε μου, τι πρέπει να κάνω;»

«Εσείς τίποτε περισσότερο από το μου παραδώσετε το ποσό το οποίο επιθυμείτε να επενδύσετε. Ποσό το οποίο, όσο μικρό κι αν είναι, θα γίνει η χρυσή αγελάδα που θα αρμέγετε χρήμα ζεστό»

Ο Στέφανος θαμπωμένος απ’ τα λόγια του Πέτρου Αγαπητού και σε κλίμα ευθυμίας αράδιασε τις τρεις χιλιάδες δραχμές στο γραφείο. Αμέσως, ο κύριος Αγαπητός κάλεσε την γραμματέα του όπως διευθετήσει το ζήτημα αγοράζοντας μετοχές σε πετρελαϊκές επιχειρήσεις.

«Το πετρέλαιο, ο μαύρος χρυσός, είναι το μέλλον της ανάπτυξης»

«Ο μαύρος χρυσός» επανέλαβε πειθαρχημένα ο Στέφανος.

«Βέβαια, το ποσό είναι μικρό. Ίσα ίσα για το ξεκίνημα»

«Θα πολλαπλασιαστεί;»

«Μην βιάζεστε, νεαρέ μου! Όλα θέλουν το χρόνο τους»

«Μια δυο βόμβες των Αμερικάνων φίλων μας και οι τιμή του πετρελαίου θα ανέβει στα ύψη» υπογράμμισε όλο πάθος ο Στέφανος.

«Σας βρίσκω διαβασμένο. Ακριβώς, όπως τα λέτε είναι τα πράγματα. Σήμερα βομβαρδίζουμε και κερδίζουμε χρήμα. Ειρηνεύουμε, τότε οι τιμές ισορροπούν και τα κέρδη, επίσης. Μέχρι τον επόμενο βομβαρδισμό. Οι καλοί μας φίλοι φροντίζουν για μας»

«Οι καλοί μας φίλοι» επανέλαβε με θέρμη ο Στέφανος.

«Γι’ αυτό θα πρέπει να τολμάμε, κύριε Βαρσάμη»

Αυτομάτως, ο Στέφανος ένωσε το κύρος του να γιγαντώνεται. Πρώτη φορά τον αποκαλούσαν με το επώνυμο. Και μάλιστα, από τα χείλη ενός σημαίνοντος προσώπου.

«Να τολμάτε!» επανέλαβε με καμάρι ο Στέφανος.

«Σκεφτείτε το ενδεχόμενο να εξαργυρώνετε τις μετοχές τις οποίες θα είχατε αγοράσει στη σημερινή τιμή»

«Τι εννοείτε;»

«Εσείς, επενδύετε αγοράζοντας μετοχές ύψους τριών χιλιάδων δραχμών. Μελλοντικά, τα κέρδη θα τριπλασιαστούν. Θα αγγίζουν τις εννέα χιλιάδες δραχμές»

Εκείνη τη στιγμή οι κόρες των ματιών του Στέφανου διεστάλησαν. Τόσα μηδενικά με αποκλειστικό κάτοχο τον ίδιο μήτε φαντάστηκε ποτέ. Το μυαλό του έτρεχε με γοργούς ρυθμούς στον επίγειο παράδεισο του μέλλοντος.

«Προσέξτε, αγαπητέ μου» συνέχισε απτόητος ο Πέτρος Αγαπητός. Η Ελλάδα αναπτύσσεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ολοένα περισσότεροι Ευρωπαίοι και Αμερικάνοι επενδυτές επιλέγουν την ελληνική αγορά για τις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες. Η εμπιστοσύνη προς τα ελληνικά δεδομένα έχει γνωρίσει ουσιαστική πρόοδο. Τώρα, είναι η ευκαιρία»

«Τώρα, είναι η ευκαιρία» επανέλαβε με πάθος ο Στέφανος και συμπλήρωσε «τί πρέπει να κάνω;»

«Να επενδύσετε, κύριε! Ό,τι έχετε να το επενδύσετε» υπογράμμισε με προστακτικό τόνο.

Ο Στέφανος εισήλθε στην περιδίνηση των αισθήσεων. Η βαθιά περισυλλογή έφερε στην επιφάνεια το μόνο περιουσιακό στοιχείο της οικογενείας. Την οικία του πατρός του. Δεν δίστασε λεπτό. Η απόφαση ήτο ειλημμένη προτού τεθεί προς διερεύνηση στην ημερήσια διάταξη. Θα υποθηκευε την οικία του πατρός του. Εξάλλου, η μετακόμιση στις πλούσιες συνοικίες των Αθηνών ήτο δεδομένη. Οι όποιες αντιρρήσεις της κυρά Βασιλικής θα κάμπτονταν αποφασιστικά μπροστά στις εξελίξεις.

«Θα υποθηκεύσω το σπίτι!» ξεφώνισε ο Στέφανος.

Ο Πέτρος Αγαπητός έδειξε να αιφνιδιάζεται. Μόλις συνήλθε απ’ το αναπάντεχο γεγονός, δεν έκρυψε τη χαρά του.

«Έχοντας εμπειρία στον κατασκευαστικό κλάδο θα εκτιμήσω την αξία του επιτόπια και σύντομα θα σας έχω νέα. Τι σκοπεύετε να κάνετε τα χρήματά;»

«Μα, τί άλλο; Θα επενδύσω στο μαύρο χρυσό!» τόνισε με δεικτική άνεση ο Στέφανος.

Τα χέρια ενώθηκαν με ευαρέσκεια. Εντός των ημερών ομάδα εμπειρογνομώνων θα όριζε την αξία της κατοικίας στις σαρανταδύο χιλιάδες δραχμές. Το ποσό δεν εμφανίστηκε ποτέ στα χέρια του Στέφανου. Επενδύθηκε εν μία νυκτί στην εταιρία του Πέτρου Αγαπητού. Ο Στέφανος συμφώνησε όπως επενδύσει στις μετοχές της αναπτυσσόμενης κατασκευαστικής εταιρίας. Τα συμβόλαια θα υπογράφονταν μαζί με τα έγγραφα των μετοχών. Ο Στέφανος προσέβλεπε στον πολλαπλασιασμό της τιμής των μετοχών στη βάση των πολεμικών εξελίξεων της αναβάθμισης του ρόλου της Ελλάδας στη διεθνή αγορά. Ολημερίς στον καφενέ της πλατείας Ομονοίας ξεφούρνιζε τη νέα εποχή ην οποία επαγγέλλονταν ο Πέτρος Αγαπητός. Τα όνειρα και οι φιλοδοξίες του τινάζονταν στα έγγραφα με τις μετοχές που κάθε τόσο κουνούσε επιδεικτικά στους υπολοίπους θαμώνες προκειμένου να πιστοποιήσει την αλλαγή που έρχονταν.

Μια απ’ αυτές τις μέρες, καθώς επέστρεφε σπίτι του άκουσες χωρατά και συζητήσεις απ’ το εσωτερικό του. Στη θέα του κυρίου Καραγιώργη ο Στέφανος πάγωσε. Έχασε την ισορροπία του και η γλώσσα του δέθηκε με κόμπο ανάμεσα στα δόντια. Οι σιελογόνοι αδένες αποστεφρώθηκαν και μία άσχημη οσμή ξεπρόβαλε ακυροβολημένη στα χείλη. Το χρώμα του προσώπου απώλεσε τις αιμάτινες ακτίνες του και οι βουλωμένες αρτηρίες εκτινάχθηκαν στους πνεύμονες προκαλώντας έναν αναισθητο βήχα, δίχως σταματημό. Η κυρά Βασιλική πετάχτηκε απ’ τη θέση της και άρχισε να χτυπά με μανία την πλάτη του Στέφανου. Ο επισκέπτης, απ’ την πλευρά του, έσπευσε να γεμίσει ένα ποτήρι με κρύο νερό το οποίο ταχύτατα προσγειώθηκε στον οισοφάγο του παρολίγον πνιγμένου. Οι καρδιακοί χτύποι άρχισαν να αποκαθίστανται. Στις φλέβες το αίμα ξεσπάθωσα και πάλι ορμητικό. Ο ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπο του Στέφανου.

«Σιγά, σιγά παιδί μου, θα πνιχτείς!» έκανε η κυρά Βασιλική και άρχισε να τον σταυρώνει καθώς το κακό το μάτι καιροφυλακτούσε.

Ο Στέφανος κάθισε στην καρέκλα και μέσα από τις βαριές του ανάσες ζύγιζε τον απρόσκλητο επισκέπτη. Μέρες ολάκερες είχε να φανεί απ’ το δικηγορικό γραφείο γεγονός το οποίο ανησύχησε τον Αδαμάντιο Καραγιώργη. Ο τελευταίος ήρθε αυτοπροσώπως όπως ενημερωθεί για την αιτία αυτή αλλαγή στάσης εκ μέρους του υπαλλήλου του. Τις μέρες τούτες ο Στέφανος είχε μετατρέψει το Χρηματιστήριο Αθηνών σε δεύτερη κατοικία του. Αγόραζε τις πρωινές εφημερίδες και με ύφος Μαρίας Αντουανέτας παρακολουθούσε τις αντιδράσεις των υπολοίπων επενδυτών που συνέρρεαν με αγωνία ενώπιον του καθημερινού παιχιδιού ευκαιριών. Ανάμεσά τους εκείνος, περιφέρονταν στους διαδρόμους της χρηματαγοράς κρυφακούγοντας συζητήσεις και εισπνέοντας την ροή της ατμόσφαιρας των πραγμάτων. Ο πόλεμος των Αμερικάνων φίλων εξακολουθούσε να προκαλεί υπερπήσεις στις τιμές πετρελαίου, με τις ευκολόπιστες μάζες να συσσωρεύουν ευγενείς προθέσεις. Στις τάξεις τους ολοένα αυξάνονταν με γεωμετρική ακρίβεια όλοι όσοι περιστρέφονταν γύρω από ένα μέλλον με προοπτικές, το οποίο, ωστόσο, σκόνταφε στην τελευταία στροφή της ιστορίας.

«Στέφανε, παιδί μου» διέκοψε την περισυλλογή η κυρά Βασιλική. «Ο κύριος Καραγιώργης ήρθε να μας επισκεφτεί γιατί ανησύχησε. Λέει ότι έχεις να φανείς μέρες πολλές στο γραφείο. Είναι αλήθεια;» ρώτησε και η φωνή της βούτηξε σε λυγμούς που σκαρφάλωναν εσπευσμένα στον λάρυγγα.

Ο Στέφανος μέτρησε με προσοχή τα όρια του λόγου του που εκτεινόταν στο τριμελές σχήμα των προσώπων που συμμετείχαν στη συζήτηση. Τέντωσε τους οφθαλμούς του και τους κάρφωσε με απέχθεια στο πρόσωπο του Αδαμάντιου Καραγιώργη.

«Αλήθεια είναι» απάντησε με αυτοπεποίθηση.

«Γιατί παιδί μου; Και πού γύρναγες όλες αυτές τις ώρες;» ρώτησε εκείνη γεμάτη αγωνία για τα μελλούμενα.

«Δεν έχουμε ανάγκη τα λεφτά του κυρίου από δω» και με απαξιωτικό τρόπο κούνησε το δάκτυλο του χεριού του προς το μέρος του.

Ο Αδαμάντιος Καραγιώργης αιφνιδιάστηκε. Με ψυχραιμία θέλησε να μάθει το λόγο της απειθούς αυτής συμπεριφοράς.

«Μπορείτε, σας παρακαλώ, νεαρέ να μου πείτε σε οφείλω αυτόν τον τόνο;»

«Δεν οφείλετε το παραμικρό. Και δεν σας οφείλουμε τίποτα παρὰ μόνο τον τόκο για το τελευταίο δάνειο του μισθού. Όμως, φτάνει! Ως εδώ!» έκανε και οι φλέβες πετάχτηκαν στο λαιμό.

Η κυρά Βασιλική παρακολουθούσε το αλλόκοτο θέαμα δίχως να καταλαβαίνει τις εξελίξεις και τα κενά στην ιστορία διόγκωναν τις απορίες της.

«Δεν οφείλετε και δεν σας οφείλω το παραμικρό, κύριε» συνέχισε ο Στέφανος στο ίδιο μήκος κύματος, με τα μπάσα στην φωνή σε πλήρη αταξία. «Και τώρα σας παρακαλώ να αποχωρήσετε απ’ την οικία μου»

«Παιδί μου, πώς συμπεριφέρεσαι κατ’ αυτόν τον τρόπο;» τον επέπληξε η κυρά Βασιλική.

«Όπως επιθυμείτε, νεαρέ» έκανε εκείνος και συνέχισε «Από εννέα ετών, όταν απόβηκε ο αείμνηστος πατήρ σας, δουλεύετε στο γραφείο μου. Από τόσο δα παιδαρέλι. Και τώρα, μου το ανταποδίδεται κατ’ αυτόν τον σκαιό τρόπο» έσφιξε τα χείλη του από θυμό ανακατεμένα με απογοήτευση.

«Έχω λιώσει τις φτέρνες των ποδιών μου να σας υπηρετώ δεκαπέντε χρόνια τώρα, να γυρίζω ολάκερη Αθήνα για τους λογαριασμούς σας. Να υπομένω καρτερινά στη βροχή και στη ζέστη. Να σκύβω το κεφάλι και να δέχομαι τα ειρωνικά βλέμματα και τα πικρόχολα σχόλια και πνίγομαι, πνίγομαι!» και με τις άκρες των χεριών του γράπωσε τα ρούχα του που ήταν κολλημένα στο στήθος. «Και ποιο το ευχαριστώ; Τόκος στο μηνιαίο εισόδημα με την απαίτηση να υποκλίνομαι και τούτη δω» έκανε δείχνοντας τη μάνα του που είχε κατεβάσει ενοχικά την κεφαλή «να πλένει μέρα νύχτα τις βρωμιές σας για μία δραχμή! Τώρα, όμως, ήρθε ο καιρός να βγούμε κι εμείς στο φως. Να ξεφύγουμε απ’ τη μιζέρια και τη φτώχεια που μαστιίζουν τη ζωή μας. Να κάνουμε όνειρα στο φως του ήλιου κι όχι να ζούμε μονίμως υπό σιιά. Ακούς μάννα; Ήλιο και χρώματα! Ήλιο και χρώματα!» έκανε και έπιασε τα ροζιασμένα χέρια της. Εκείνη δακρυσμένη άφησε ποταμούς τα μάτια να τρέξουν.

«Αφέλειες» σχολίασε σιωπηλιά ο Αδαμάντιος Καραγιώργης καθώς κίνησε να φύγει. «Κρίμα. Ήλιος και χρώματα χωρίς κόπο και ιδρώτα δεν πρόκειται ποτέ να δείτε, παιδί μου Στέφανε. Χτίζετε κάστρα στην άμμο»

«Τούτα δω που τα θωρείς» κι έδειξε τα έγγραφα των μετοχών «αγοράστηκαν για τρεις χιλιάδες δραχμές. Η αξία τους σήμερα είναι διπλάσια! Δεν σου είπα τίποτα μάννα γιατί θα έκανες το παν να με αποτρέψεις» είπε με ήρεμη φωνή. «Τώρα, ήρθε η ώρα να τα μάθεις όλα»

«Ποια όλα;» ρώτησε εκείνη τρομοκρατημένη.

«Τούτα τα χρήματα, η κληρονομιά του πατρός μου, τα επένδυσα σε μετοχές»

«Τι έκανες, λέει;» γύρισε απότομα προς το μέρος του ο Αδαμάντιος Καραγιώργης.

«Γιε μου, τί πήγες κι έκανες;» Και τώρα; Δεν έχουμε τίποτε για ώρα ανάγκης;»

«Μη σιάζεσαι, μάννα. Τρεις βδομάδες, τώρα, διαβάζω την πραγματικότητα απ’ τις εφημερίδες και κάθε μέρα, ώρες ολάκερες, παρατηρώ τις μετοχές πετρελαίου να αυξάνουν την αξία τους. Ξέρεις τί θα πει αυτό;» και δίχως να αναμένει απάντηση συνέχισε «Αυτό θα πει πως οι τρεις χιλιάδες δραχμές έγιναν έξι χιλιάδες» και ο τόνος της φωνής του έλαβε σάρκα και οστά ικανοποίησης.

Ο Αδαμάντιος Καραγιώργης, που έστεκε παράταιρα, με φανερή αμηχανία ρώτησε, «Και πώς συνέβη κάτι τέτοιο;»

«Δεν με είχατε ικανό, σωστά; Ο κύριος Αγαπητός μου άνοιξε τα μάτια»

«Ο Πέτρος Αγαπητός;»

«Το μόνο για το οποίο σας ευγνωμονώ είναι αυτή η γνωριμία»

Ο Αδαμάντιος Καραγιώργης κατάπие το περίσσευμα σάλιου που είχε στεγνώσει στη γλώσσα.

«Και χάρη στις προτροπές του προχώρησα ένα βήμα πιο πέρα. Βήμα που θα μας αλλάξει τη ζωή. Ναι, μάνα! Βόμβες ρίχνουν οι Αμερικάνοι και κερδίζουμε. Πνίγονται στη Μεσόγειο και κερδίζουμε. Χρεοκοπούν τράπεζες, κράτη, έθνη αλλά εμείς εξακολουθούμε και κερδίζουμε. Ο ήλιος, μάνα, το πρωί ανατέλλει για όλους»

«Εύχομαι να μη μετανιώσετε για την επιλογή σου, παιδί μου» είπε ο Αδαμάντιος Καραγιώργης κι απομακρύνθηκε σιωπηλά.

Ο Στέφανος γύρισε προς το μέρος της κυρά Βασιλικής, η οποία είχε παγώσει από τις αποκαλύψεις. Τα όσα διαδραματίστηκαν τα προηγούμενα λεπτά ενώπιό της έμοιαζαν με σιηνές βγαλμένες από κινηματογραφική ταινία. Ο Στέφανος την πλησίασε.

«Κάθισε, μάνα και θα σου τα εξηγήσω όλα» της είπε και τη βοήθησε να λάβει τη θέση της. Ο Στέφανος ξετύλιξε το κουβάρι της ιστορίας από τη μέρα κείνη κατά την οποία έπρεπε να πληρώσει τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του κυρίου Καραγιώργη. Αναφέρθηκε λεπτομερώς στη γνωριμία του με τον Πέτρο Αυγουστίνο και την προτροπή του τελευταίου για επένδυση σε εταιρείες εισαγμένες στο Χρηματιστήριο Αθηνών. Ιδέα απ' την οποία θα κόμιζαν πακτωλούς χρημάτων.

«Και τώρα, μάνα, το ποσό με το οποίο αγόρασα μετοχές ύψους τριών χιλιάδων δραχμών έχει διπλασιαστεί και όλο ανεβαίνει η τιμή τους»

Τότε ήταν που ξεφούρνισε την υποθήκη του σπιτιού και το υπέρογκο ποσό το οποίο επένδυσε στην κατασκευαστική εταιρεία του Πέτρου Αγαπητού.

«Σε ένα μήνα η τιμή της μετοχής αυξήθηκε τόσο ώστε τα χρήματα του σπιτιού έφτασαν τις σαράντα χιλιάδες δραχμές! Εάν αύριο πρωί εξαργυρώσουμε το ποσό θα έχουμε στα χέρια μας τόσα χρήματα όσα δεν θα βγάζαμε ακόμα κι αν δουλεύαμε γενεές επί γενεών»

Τα μάτια της κυρά Βασιλικής έλαμψαν διάπλατα. Τα αινίγματα της ιστορίας, που μέχρι πρότινος είχαν ξεθαρρέψει, σταδιακά αποκατέστησαν μία κυριαρχική παρουσία στην καρδιά της. Η πιθανότητα τα λόγια του Στέφανου να απηχούσαν την πραγματικότητα πρόσθετε στο λογισμό της ακατάσχετη χαρά.

«Αναμένει ολόκληρη ανθρωπότητα το τελικό χτύπημα των Αμερικάνων στο Βιετνάμ, μάνα. Την επομένη κιόλας, με την τιμή της μετοχής στα ύψη, θα τις εξαργυρώσω και τότε, μάνα, θα σε πάρω από δω. Θα φύγουμε σε άλλες συνοικίες. Με καθαρό αέρα και γαλάζιο ουρανό. Ανάμεσα στα δέντρα και το πράσινο. Θα πάρουμε και υπηρέτρια να σε φροντίζει. Δεν θα χρειαστεί να πλένεις ξένα σπίτι. Τελείωσαν τα βάσανά μας!»

«Κι ήταν τόσο απλό;» ρώτησε εκείνη καθώς ένας κρυφός φόβος τρεμόπαιζε στο φυλλοκάρδι της.

«Τόσο απλό, μάνα! Τόσο απλό!» ξεφώνισε όλος χαρά.

Ο Στέφανος ζύγωσε και αγκάλιασε τρυφερά την κυρά Βασιλική. Έμοιαζαν θαμπωμένοι στην αντανάκλαση του ονείρου.

«Και όλα αυτά με ένα χαρτί;» ψέλλισε και πάλι.

«Με ένα χαρτί, μάνα»

Οι δυο τους έμειναν αντίκρυ ο ένας στον άλλο για αρκετή ώρα. Το λόγο έλαβε ο Στέφανος.

«Και από σήμερα κιόλας, μάνα, δεν θα ασχοληθείς με τις βρωμιές των άλλων. Λίγες μέρες υπομονή. Θα εξαργυρώσουμε τις μετοχές και τότε θα μετακομίσουμε»

«Οι λογαριασμοί φουσκώνουν, γιέ μου»

«Πόσα χρωστάμε, μάνα;»

«Εικοσιέξι δραχμές. Είναι ο κρεοπώλης, ο μπακάλης, ο μανάβης, ο φούρναρης και τρεις δραχμές στην εκκλησία»

«Στην εκκλησία γιατί, μάνα;»

«Να, μια λαμπάδα στο μπόι του Άη Γιώργη και το καλό που μας βρήκε. Κι άλλη μία στην Αγία Άννα. Και μία τρίτη στον Άγιο Αντώνιο»

«Πολλοί οι άγιοι βρε μάνα. Χαλάλι σου!» και γέλασε περιπαιχτικά.

Τα χαμόγελα συμπάθειας περίσσεψαν. Τη νύχτα εκείνη ουδείς έλεισε μάτι. Ο Στέφανος ξεφύλλιζε τις εφημερίδες και υπολόγιζε τις μέρες που απέμεναν μέχρι το τελικό χτύπημα των Αμερικάνων και μαζί τους υπολόγιζες τα πιθανά κέρδη. Απ' την πλευρά της, η κυρά Βασιλική, συνομιλούσε με τον αποθανόντα σύζυγό της όπως ήταν καρφωμένος στο κάδρο που δέσποζε στην κάμαρή της, δίπλα στο εικονοστάσι. Κάθε λίγο και λιγάκι σταυροκοπιούνταν. Ύψωνε τα βλέφαρα στον επουράνιο ευγνωμονώντας για όλα όσα η μοίρα της έλαχε να ζήσει στο εξής.

«Ευλογημένο το όνομά Σου για το δώρο που μας έκανες. Τελείωσαν τα βάσανά μας»

-

Οι μέρες που θ' ακολουθούσαν ήταν μέρες αναμονής για την κυρά Βασιλική. Όλο το ενδιαφέρον επικεντρώνονταν στις ενέργειες των Αμερικάνων στο Βιετνάμ. Ακόμη και η ίδια ρωτούσε τον Στέφανο για την πορεία των πραγμάτων. Οι ειδήσεις συσσωρεύονταν με διθυραμβικά σχόλια για την επικείμενη επίθεση των Αμερικάνων. Σύσσωμη η διεθνής κοινότητα παρακολουθούσε τις πολεμικές προετοιμασίες. Οι τιμές του πετρελαίου έβαιναν ανοδικές και η κερδοσκοπία κάλπαζε ανενόχλητη. Η 29^η Μαΐου ορίστηκε ως ημέρα γενικής επίθεσης στην εμπόλεμη ζώνη. Ο Στέφανος δεν έβλεπε τίποτε άλλο πέραν των αριθμών που πλήθαιναν τα κέρδη, με τα μηδενικά να πολλαπλασιάζονται στη φαντασία. Ουδείς διείδε τον κυκλώνα κατάρρευσης που η στροφή της ιστορίας επεφύλασσε στην ουτοπία. Σαν χάρτινος πύργος θα αποσυντίθονταν το όνειρο και στα συντρίμια του θα επέπλεαν τα πτώματα της γενοκτονίας.

Η μέρα ανήγγειλε την άφιξή της. Ο ήλιος έλαμπε πυρκατωμένος πάνω απ' το άστυ των Αθηνών. Καθαρός ουρανός στο γαλάζιο φόντο ανέπνεε βαθιά τη νέα ελπίδα που κυοφορούνταν μεθοδικά. Ο Στέφανος είχε προετοιμάσει την κυρά Βασιλική για τις αλλαγές που θα ακολουθούσαν.

«Μάνα, ξημέρωσε ο Θεός τη μέρα! Τη μέρα που τόσο παθιασμένα ζητούσε η ψυχή μου. Ώρα να ξεδιψάσουμε, μάνα!»

Η κυρά Βασιλική, τις τελευταίες μέρες, στράφηκε εντονότερα προς καθετί που απέπνεε θρησκευτική αίσθηση. Κάλεσε τον πάτερ της ενορίας να διαβάσει μία ευχή για το σπίτι που τόσα χρόνια έζησε και σύντομα θα το εγκατέλειπε. Ενδόμυχα, ωστόσο, θέλησε να εξομολογηθεί και να συγχωρηθεί για τις αμαρτίες της σκέψης της. Αμαρτίες στις οποίες εύχονταν να πέσουν τόσες βόμβες όσα και τα μηδενικά που θα αύξαναν τον λογαριασμό τους. Δεν τόλμησε το διάβημα. Πώς να ξεστόμιζε τέτοια πράγματα; Γι' αυτό, αρκέστηκε να αλλάζει κάθε τόσο εικονίσματα αγίων στο εικονοστάσι.

«Αχ, μάνα! Πάλι θυμιάτισες; Τι σ' έχει πιάσει;» έκανε νευρικά ο Στέφανος καθώς εισέπνεε νωπά τα μυρωδικά.

«Για να φύγουν τα δαιμόνια, παιδί μου» έκανε εκείνη και σταυροκοπήθηκε.

«Σήμερα, μάνα, να ντυθείς τα γιορτινά σου. Σήμερα, θα εξαργυρώσω όλες τις μετοχές που έχουμε στην κατοχή μας»

«Ο Θεός να ορίσει»

«Να βάνεις τα καλά σου και να ετοιμαστείς. Οι βαλίτσες είναι πακεταρισμένες. Τα ασημικά και τα μπαούλα, όλα φορτωμένα στην αυλή. Το βράδυ θα περάσει το φορτηγό να τα μεταφέρει»

«Για που Στέφανε;»

«Μένει να υπογράψουμε τα συμβόλαια, μάνα. Θα δεις παλάτι που συμφώνησα»

Η κυρά Βασιλική έμεινε μετέωρη.

«Μάνα, τί σε βασανίζει;»

«Είδα καιό όνειρο και αναστατώθηκα» αποκρίθηκε εκείνη και συνέχισε «Τρεις μέρες έχουμε να βάλουμε μπουκιά στο στόμα μας καρτερώντας τις μετοχές. Και τα χρέη δυσθεώρητα. Είδα τον πατέρα σου. Έτρωγε λέει κολιούς και έλαιγε. Και τα δάκρυα ήταν αίμα»

Ο Στέφανος συλλογίστηκε για λίγο. Μετά στράφηκε προς το μέρος της όπως ξεδιαλύνει τα σύννεφα που μαζεύτηκαν πάνω τους.

«Αχ, μάνα, με τα όνειρά σου. Μη δίνεις σημασία. Είναι η αγωνία σου που εγκαταλείπει το σπίτι όπου έζησες σαράντα χρόνια»

«Ίσως να 'ναι αυτό, παιδί μου. Και δε μου λες; Τι είπαμε θα γένει σήμερα;»

Ο Στέφανος πήρε την καρέκλα και κάθισε απέναντί της. «Ήδη από χθες μάνα οι Αμερικάνοι βομβαρδίζουν το Βιετνάμ με όλες τους τις δυνάμεις. Κάθε σφαίρα μάς γεμίζει με τόνους χρήματος. Μη ρωτάς τί και πως!» πρόλαβε την κυρά Βασιλική που ετοιμάστηκε να εξακριβώσει τις αιτίες των κερδών. «Μη ρωτάς και δες τούτα δω τα έγγραφα. Μέσα σε ένα μήνα, η τιμή του μαύρου χρυσού ανέβηκε κοντά στις δεκαπέντε ποσοστιαίες μονάδες. Ξέρεις τί θα πει αυτό;»

«Τι, παιδί μου;»

«Ότι τα χρήματά μας τριπλασιάστηκαν. Τριπλάσια, μάνα! Σήμερα θα εξαργυρώσουμε όλες τις μετοχές που κατέχουμε. Και στο τέλος της ημέρας θα κρατάμε στα χέρια μας κοντά στις εξήντα χιλιάδες δραχμές, μάνα! Ακου; Εξήντα χιλιάδες δραχμές! Δίχως να ιδρώσουμε, μάνα! Δίχως να πονάνε τα χέρια και τα πόδια μας»

«Τρεις μέρες έχουμε να βάνουμε φαγί στο στόμα, Στέφανε»

«Άξιζε η αναμονή, μάνα. Σήμερα χτυπάνε οι καμπάνες χαρμόсуна. Άκου την αλλαγή στη ζωή μας. Βάλε τα καλά σου. Τόσα χρόνια χείρα μόνο στα μαύρα σε βλέπω. Βάλε χρώμα, μάνα. Κάλεσε τους γείτονες να πιούμε στις χαρές μας!»

«Όλη η περιουσία μας είναι μαζεμένη στην αυλή»

«Μάνα» έκανε και άπλωσε τα χέρια του στα δικά της. «Θα σε γεμίσω με κεντητά ρούχα από τα πλέον ξαικουστά μέρη της Ευρώπης. Δώρα και κοσμήματα θα κοσμούν την ομορφιά σου. Υπογράφουμε τα συμβόλαια και το νέο μας σπίτι... σωστό παλάτι. Θα μας μείνουν στο χέρι άλλες δέκα χιλιάδες δραχμές. Το φαντάζεσαι, μάνα;»

«Το φαντάζομαι, παιδί μου» έκανε με ευχαρίστηση η κυρά Βασιλική και τα δάκρυα ξεφύτρωσαν στους οφθαλμούς της.

«Μην κλαις, μάνα! Μόνο γέλια και χαρές! Μόνο γέλια και χαρές!» και οι δυο τους πιασμένοι χέρι με χέρι άρχισαν να χοροπηδάνε γύρω γύρω στη μέση της κουζίνας.

Ο Στέφανος, ήπие την τελευταία γουλιά καφέ και με τα έγγραφα των μετοχών ανά χείρας έφυγε απ' το σπίτι. Η κυρά Βασιλική, στο άδειο και γυμνό πια δωμάτιο, έστεκε σαν την καλαμιά στον άμπο, έρημη και μοναχική. Σύνομα θα ντύνονταν τα γιορτινά της και όλη η γειτονιά θα περνούσε να συγχαρεί για τα μελλούμενα.

Οι ακτίνες του ηλίου σιγόκαιγαν τις κορυφώσεις της ημέρας. Ο Στέφανος κινήθηκε στη γνωστή του πορεία με κατεύθυνση το περίπτερο στην πλατεία Ομονοίας. Ο κυρ Κώστας, μόλις τον είδε, γέλασε ειρωνικά.

«Τι συμβαίνει, κυρ Κώστα;» ρώτησε φανερά ενοχλημένος ο Στέφανος.

«Είναι ευκολότερο να περάσει μια καμήλα από την τρύπα που ανοίγει η βελόνα, παρά ο πλούσιος να εισέλθει στην Βασιλεία του Θεού» υπογράμμισε εκείνος και του παρέδωσε την πολιτική και οικονομική εφημερίδα.

«Ορεξή για χωρατά μου φαίνεται πως έχεις, κυρ Κώστα»

«Διάβασε τις εφημερίδες, Στέφανε» είπε δεικτικά εκείνος κι έστρεψε αλλού το βλέμμα του.

Ο Στέφανος, δίχως να πει το παραμικρό, τοποθέτησε τις εφημερίδες κάτω απ' τη μασχάλη δίχως να κοιτάξει τα πρωτοσέλιδα αυτών, κι αποχώρησε με βήμα γοργό. Θεωρούσε την κακεντρέχεια των ανθρώπων γνώριμο στοιχείο ενάντια σε όσους προσοδεύουν. Κι εκείνος, όμως, δεν σφάλισε το στόμα του. Επί μέρες κράδαινε τις μετοχές στα χέρια και τις επιδείκνυε στους θαμώνες του καφεéné στον οποίο σύχναζε. Μιλούσε για τη νέα εποχή που ξημερώνει, ενώ καταφέρονταν εναντίον όλων όσων στο παρελθόν τον αντιμετώπιζαν μυωπικά και με αδιαφορία. Πέρασε έξω από τον καφεéné όπου συγκεντρώνονταν όλη η κοινωνία των Αθηνών. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που θα κερνούσε όλο το μαγαζί. Ωστόσο, αρνητική εντύπωση του προκάλεσε η ολική απουσία ζωής. Εισήλθε και έπιασε θέση στα πρώτα τραπέζια. Σε λίγο βγήκε α' την αποθήκη ο Θανάσης Παπαστεργίου.

«Τι συμβαίνει, κυρ Θανάση; Που εξαφανίστηκαν όλοι;»

«Καλά, εσύ που ζεις Στέφανε; Δεν έμαθες τί έγινε;»

«Τί έγινε;» ρώτησε ανυποψίαστα εκείνος.

«Διάβασε τις εφημερίδες. Αυτές τα λεν καλύτερα. Ο κόσμος καταστράφηκε» έκανε και χάθηκε στην κουζίνα.

Ο Στέφανος άνοιξε τις εφημερίδες που είχε ακουμπήσει στο τραπέζι. Τα πρωτοσέλιδα έσπειραν τον πανικό στην καρδιά του. Οι παλμοί ανεβοκατέβαιναν σαν δάκτυλα

σε ξεκούρδιστη κιθάρα. «Αμερικανική τραγωδία», «Το Βατερλό των Αμερικάνων», «Οι δείκτες τραπεζών κατέρρευσαν» κι άλλα αντίστοιχα διεκτραγωδούσαν τα όσα είχαν λάβει χώρα στο μέτωπο του Βιετνάμ και τις προεκτάσεις αυτού. Ο τελευταίος τίτλος αλληθώρισε στα μάτια του. Έψαξε ανάμεσα στις σελίδες να διαβάσει περισσότερες πληροφορίες. «Η New York Bank χρεοκόπησε εν μία νυκτί» ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε τους φόβους. Άρπαξε την εφημερίδα και έτρεξε στο Χρηματιστήριο Αθηνών. Σε όλη τη διαδρομή, ο φόβος γελούσε πονηρά και μία αίσθηση θανάτου μύριζε σε κάθε γωνιά του άστεως. Κόσμος πηγαινοέρχονταν σε ξέφρενη πορεία και ανά στενό υπήρχε έντονη η παρουσία της αστυνομίας. Με τον ιδρώτα να έχει βουτήξει ως τα εσώρουχα έφτασε στο Χρηματιστήριο. Πλήθος κόσμου είχε στοιβαχτεί έξω απ' αυτό ενώ ισχυρή αστυνομική δύναμη κρατούσε αποστάσεις ασφαλείας. Φωνές και ύβρεις εξαπολύονταν προς πάσα κατεύθυνση. Κύριοι με χαρτοφυλάκια εισέρχονταν και εξέρχονταν του κτιρίου μέσα σε πανδαιμόνιο. Απ' το βάθος του διαδρόμου εμφανίστηκε, κάτω από την ομπρέλα που του έστησε η συνοδεία του, ο Πέτρος Αγαπητός. Στην όψη του οι αποδοκιμασίες εξαπολύθηκαν με ορμή και μίσος. Ένα πολυτελές όχημα τον ανέμενε με τη μηχανή σε λειτουργία. Μόλις εισήλθε σε αυτό, η μηχανή μούγκρισε σα να τη μαστίγωσαν και χάθηκε στο τέλος της διαδρομής.

Ο Στέφανος θολωμένος κινήθηκε ανάμεσα στο συγκεντρωμένο πλήθος. Άλλοι έλκαιγαν, άλλοι καταριούνταν τη μοίρα τους κι άλλοι ζητούσαν εκδίκηση ενώ κάποιοι διέσπειραν πληροφορίες για την τραγικότητα της κατάστασης. Αληθείς και ψευδείς ειδήσεις μεταδιδόνταν από στόμα σε στόμα δίχως αιδώ. Καθετί που ξεστομιζόνταν έπαιζε το ρόλο του στη σκηνή του θεάτρου. Ο Στέφανος προχώρησε κι άλλο, σπρώχνοντας τα σώματα που βρισκόνταν μπροστά του. Μέσα απ' τα πνευμόνια τους ξεφώνιζαν «Τα χάσαμε όλα!» κι ένας θρήνος στρογγυλοκάθισε ανάμεσά τους. Ορισμένοι άρχισαν να καίνε τα έγγραφα με τις μετοχές που είχαν στην κατοχή τους· μετοχές οι οποίες απέμειναν απλά χαρτιά άνευ αξίας. Μία ομάδα ανδρών κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος των αστυνομικών. Από κάθε γωνιά της Αθήνας κατέφθαναν νέες διαμαρτυρίες και το πλήθος πολλαπλασιάστηκε. Νέες σπίθες θυμού απλώνονταν στην ξερή ύλη των διαμαρτυρομένων. Η μέχρι πρότινος άρνηση μετατράπηκε εν ριπή οφθαλμού σε άκρατη βιαιότητα. Πέτρες, ξύλα και παντός είδους αιχμηρά αντικείμενα εκσφενδονίζονταν προς το μέρος των δυνάμεων ασφαλείας. Ο Στέφανος ένωσε τη γη να χάνεται κάτω απ' τα πόδια του και τα όνειρα για ένα μέλλον λαμπρό να πνίγονται στη σκόνη της ήττας. Ένας βουβός πόνος μαχαίρωνε τα σωθικά της συνειδήσής του. Σήκωσε μία πέτρα και με αίσθημα καταπίεσης την έριξε προς το μέρος των αρχών. Δίχως να το καταλάβει βρέθηκε εκτεθειμένος στον πετροπόλεμο που είχε αρχίσει. Ένας κρότος διέρρηξε το τοπίο. Ανάμεσα σε φωνές και ομοβροντίες ο ήχος της σφαίρας εκτέθηκε σε λαϊκό προσκύνημα έως ότου καρφώθηκε στο στήθος του Στέφανου. Το αίμα πάγωσε. Η καρδιά εξασθένησε με θόρυβο. Ποδοβολητά κύκλωσαν το άψυχο κορμί. Ένα δροσερό αεράκι, που έτυχε να περνά από τη γειτονιά, έγλειψε τα βλέφαρά του πριν την τελευταία τους αναλαμπή. Οι δείκτες του ρολογιού ηθούσαν απ' τον ένα αριθμό στον επόμενο δίχως σταματημό και το βαθύ σκοτάδι μετρούσε νεκρούς και τραυματίες στον περιπλανώμενο θόλο των Αθηνών.

Η κυρά Βασιλική δέχονταν κόσμο από νωρίς το μεσημέρι. Όλη η γειτονιά πέρασε να συγχαρεί και έφερναν μαζί τους φαγητά, με το κρασί να ρέει άφθονο. Σωστή γιορτή στρώθηκε στην αυλή. Στη μέση αυτής οι βαλίτσες, τα μπαούλα και τα ασημικά ανέμεναν τη μεταφορά τους. Κάθε τόσο, περίστρεφε τους οφθαλμούς της προς την κεντρική πόρτα της αυλής μήπως και τύχει να φανεί ο Στέφανος. Όσο ο ήλιος έφεγγε με θέρμη τα πρόσωπα η ανησυχία δεν έβρισκε θαλπωρή στις παρέες που γελούσαν και τραγουδούσαν. Όταν όμως άρχισε να σβήνει αργά αργά πίσω από τις συστοιχίες των σπιτιών ο φόβος θρονιάστηκε στην καρδιά της. Καθώς οι γείτονες αποχαιρετούσαν την κυρά Βασιλική και σε λίγο έμεινε μονάχη, αναστατώθηκε. Πηγαινοέρχονταν στην αυλή πέρα δώθε δίχως σταματημό. «Θα άργησε στον καφεéné» συλλογίζονταν φανερά. «Θα κερνούσε όλο το μαγαζί» συμπλήρωνε και καθυσόχαιζε τις σκέψεις της. Όταν το σκοτάδι κάλυψε κάθε πτυχή της αυλής ένωσε το σώμα της κουρασμένο. Κάθισε σε μία

καρέκλα και κάρφωσε το βλέμμα της στην εξώπορτα. «Όπου να' ναι θα φανεί» έκανε και αναστέναζε.

Αντώνης Χαριστός

Οι ταραχές στα υδραγωγεία οξυγόνου του Ποσειδώνα

Εκρήξεις παντού! Οι φλόγες έβγαιναν μέσα από το σκασμένο έδαφος σαν ο Άδης να φούντωσε τον Κάτω Κόσμο. Άνθρωποι έτρεχαν αλλόφρονες ανάμεσα στα φλεγόμενα εμπόδια, πάνω από άλλους καμένους, χάνοντας τα λιωμένα χέρια τους, ουρλιάζοντας. Έβρεχε λαμπαδιασμένα οχήματα. Ερπύστριες διαλύονταν σε δολοφονικά, λιωμένα κομμάτια. Ρομποτικοί βραχιόνες πολλών τόνων γελάριζαν στο έδαφος παρασέρνοντας τοίχους, εργάτες, φορτηγά. Το συνηθισμένο σκοτάδι είχε γίνει θανατηφόρο φως. Κάποιοι νόμιζαν ότι ο ήλιος πλησίασε πάρα πολύ! Θα κρατούσε ο θόλος; Οι βροντές είναι από τις ανατινάξεις ή οι βάνασοι άνεμοι του Ποσειδώνα σαρώνουν την αποικία; Οι φλόγες πλησίαζαν τις δεξαμενές..τότε θ' άρχιζε το πραγματικό πανηγύρι..

«Ξύπνα παππού, ξύπνα! Πες μας την ιστορία με τον Έλληνα στον Ποσειδώνα!», οι παιδικές φωνούλες ξύπνησαν τον καταιδρωμένο παππού. Πετάχτηκε ανήσυχος και έψαξε με το μόνο του χέρι την πρόχειρη μάσκα για να καλύψει το διαλυμένο μισό του πρόσωπο. Στο καλό μισό το γυάλινο-βότσαλο-για-μάτι λαμπύρισε για μια στιγμή. Μέσα από το ξύλινο προσωπίο του έριξε μια θολή ματιά με το μισοκατεστραμμένο μάτι.

Στη σκοτεινή σπηλιά οι αναλαμπές της φωτιάς ψευτοκαθάριζαν τα βρώμικα προσωπάκια και γυάλιζαν τα υπεράλουστα μαλλιά των μικρών πρωτόγονων. Αυτά τυλίχτηκαν με τις κοντές γουνίτσες τους και μαζεύτηκαν γύρω από τον παππού. Όλα είχαν ονόματα βγαλμένα από τη φύση: ο Χοντροαρκιούδος, η Γρηγοροελαφίνα, ο Πεινασμενόλυκος και ο πιο μικρός – που δεν μιλούσε καθόλου αλλά τους άκουγε όλους κοιτώντας κάτω, περιεργαζόμενος κλαράκια και φύλλα – ο Σκεφτικομπούφος.

Τον παππού τον φώναζαν ο Κουτσομουροβούβαλος, αλλά ο ίδιος επέμενε ότι είχε όνομα, τον έλεγαν Γιούργκεν Γκονζάλες! Κι έτσι να ήταν, δεν μπορούσαν να το προσφέρουν, οπότε του έμεινε ο Κουτσομουροβούβαλος. Όλοι σε όλη την πέτρινη πλαγιά έλεγαν ότι δεν ήταν καλά στα μυαλά του. Εξιστορούσε περίεργες ιστορίες για περιπέτειες που είχε ζήσει νέος και πετάγονταν στον ύπνο του φωνάζοντας παράξενες λέξεις: «Πρόσχε το τρυπάνι!!!», «Φυλαχτείτε! Σκάει το φουρνέλο!!!», «Ανεβείτε όλοι! Φεύγει το Ποσειδωνόπλοιο!!!». Όμως η πιο αγαπημένη του ιστορία ήταν για τον Έλληνα, τον Τόλη!

«Αν και Μηχανικός, ήμουν ένας εργάτης .. και τρυπούσα στις στοές και ήμουν δίπλα στους άλλους εργάτες για να τους δείχνω τον δρόμο. Ο Ποσειδώνας ήταν άγριος και αφιλόξενος, όμως τα σωθικά του ήταν πλούσια. Και πήγαν οι άνθρωποι δισεικατομμύρια χιλιόμετρα μακριά να τον ξεκοιλιάσουν! Το Συμβούλιο κήρυττε την ιερή τριάδα: Δουλειά – Πολιτισμός – Ξεκούραση! Πως γίνονταν όμως να γέρνει το πράγμα πάντα στο πρώτο!»

Ο παππούς έλεγε πολλές άγνωστες λέξεις, αλλά τα παιδιά δεν τα πείραζε. Οι ιστορίες του παππού τα ταξίδευαν σε εποχές και μέρη που μπορεί να υπήρχαν ή μπορεί όχι! Όλα τον κοιτούσαν μαγεμένα, εκτός φυσικά από τον Σκεφτικομπούφο που μαγεύονταν μόνο από τα κλαράκια του.

«Από την πρώτη μέρα έδειξε ότι ήταν σκληρό καρύδι, το σκληρότερο στην Αποικία! Τον συνόδευαν δύο φρουροί. Είχε δεμένα χέρια, αλλά κατέβηκε αέρινα τα σκαλιά του διαστημοφορτηγού και περπατούσε χορευτικά στο τραχύ έδαφος του Ποσειδώνα. Τον θυμάμαι σαν τώρα! Έφτασε ο Τόλης κι άλλαξε η ζωή μας!»

«Ο Τζακ, ο σκύλος της Αποικίας, έτρεξε να του γλύψει τα πόδια, όπως έκανε σε όλους. Ο Τζακ δεν ξαναπερπάτησε ποτέ καλά μετά την κλωτσιά! Τουλάχιστον για τις λίγες μέρες που έζησε μέχρι .. τις Ταραχές..»

«Γιατί ήταν τόσο σκληρός παππούς», η Γρηγοροελαφίνα νιαούρισε.

«Ήταν από την Ελλάδα! Δεν είχε τίποτα να χάσει και πουθενά χειρότερα να πάει..»

«Τι ήταν η Ελλάδα παππούς;», μόνο ο Χοντροαρκιούδος δε θυμόταν.

«Ήταν ένα μέρος, εδώ στη Γη», απάντησε γρήγορα ο παππούς.

«Δεν ήταν τίποτα! Δεν υπήρχε Ελλάδα! Δεν υπήρχε τίποτα γενικώς!», ένας από τους γιους είχε ξυπνήσει νευριασμένος πιο πέρα, στο βάθος της σπηλιάς. «Μόνο λάσπη και βράχια υπάρχουν γύρω! Ποια είναι αυτή η Γή; Μην τους λες αυτά τα παραμύθια πάλι! Τα πιστεύουν, δε βλέπεις;»

«Υπήρχαν σας λέω! Δεν είμαι τρελός! Τα έζησα! Η Γη είναι ο πλανήτης που ζούμε! Ελλάδα υπήρχε και ήταν σπουδαία..κάποτε .. πολύ παλιά! Κι ο Ποσειδώνας ήταν άλλος πλανήτης και είχε αποικία με τα ορυχεία υδρογόνου!», άφριζε ο παππούς.

«Κι ο Τόλης», η Γρηγοροελαφίνα πετάχτηκε κοιτώντας τον πατέρα της πονηρά.

«Κι ο Τόλης! Ο Έλληνας!», κάρφωσε .. με ό,τι είχε για μάτια ο παππούς τον γιο του!

Ο γιος ξεφύσησε απελπισμένος. Ξανασκεπάστηκε νευρικά με τα μεγάλα τομάρια καλύπτοντας το κεφάλι του και της ατάραχης γυναίκας του δίπλα του. Το χώμα στη σπηλιά γίνονταν ανυπόφορα κρύο μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα. Ίσως και να ζήλεψε: νωρίτερα είχε αυτός μαζί του τα παιδιά και διασκέδαζαν ζωγραφίζοντας ένα μέρος του βράχου της σπηλιάς με σχέδια από την καθημερινή ζωή τους: άντρες με ακόντια στα χέρια κυνηγούσαν άγρια ζώα, άλλα ζώα έτρεχαν πλάι-πλάι, άντρες έπλεναν τα τομάρια στο ποτάμι – αυτό το τελευταίο το έσβησε μετά ο μπαμπάς.

«Ο Τόλης δεν μιλούσε πολύ», ξεκίνησε ξανά ο παππούς. «Σε μένα ήταν πολύ φιλικός, δεν κατάλαβα γιατί. Κάθε πρωί, στο 10λεπτο του πρωινού, πιάναμε κουβέντα. Δηλαδή εγώ μιλούσα για την πατρίδα μου, τη Γερμανία και αυτός άκουγε και έτρωγε τον αηδιαστικό χυλό – ήταν ο μόνος σε όλη την ιστορία του Ποσειδώνα που ζητούσε και δεύτερο πιάτο – από ροκανίδια διαλυμένα σε λάδι μηχανής και με ελαφρύ λίπος ζώου (κάνεις δεν έμαθε ποίου ζώου). Μια μέρα πριν τις ταραχές είχε μαλακώσει και μου είπε το λόγο: "Είναι ό,τι καλύτερο έχω φάει στη ζωή μου!».

«Γιατί δεν μιλούσε πολύ;», η Γρηγοροελαφίνα ήταν πάντα περίεργη.

«Δεν ξέρω! Ήταν από την Ελλάδα άλλωστε! Μάλλον κάτι τον βασάνιζε. Κάποιο βράδυ πετάχτηκε ιδρωμένος και ούρλιαζε κάτι στα Ελληνικά. Όταν ρώτησα τον Αλί τον Σιδερά, που είχε κάνει εξορία στην Ελλάδα, μου είπε ότι μάλλον έλεγε: «Σουλτάνα! Τα παιδιά! Φύγετε γρήγορα!». Κάτι άσχημο είχε συμβεί στον Τόλη!

«Ο Τόλης δεν άντεχε την αδικία! Κάτω στη στοά είχαμε στην ομάδα μου τον πιο γέρο της Αποικίας, τον Χανς. Ο Επιστάτης πέρασε μια μέρα και είδε τον Χανς πεσμένο να βαριανασαίνει. Τον έβαλε τιμωρία να δουλέψει όλο το βράδυ για το χαμένο έδαφος και μένα με έστειλε στον Διευθυντή να μου τα ψάλλει! Ο Τόλης ούτε που γύρισε να δει το σκηνικό. Συνέχισε να τρυπά ατάραχος. Όμως, αργότερα στο βραδινό ο Χανς ήρθε κουτσαίνοντας, πλυμένος, αλλαγμένος και έφαγε κανονικά! Τον κοίταξα απορημένος. «Ο Έλληνας! Ο Έλληνας!», μου έγνεψε. Ο Τόλης έκατσε όλο το βράδυ και έσκαψε και για επιπλέον τρεις μέρες στη μεριά του Χανς, για να κάτσει ο παππούς να ξεκουραστεί!

«Κορόδο!», ο Χοντροαρκιούδος ήταν ανερχόμενος κυνικός!

«Ήταν ευαίσθητος δηλαδή», η Γρηγοροελαφίνα έλιωσε.

«Ήταν! Τις Κυριακές το βράδυ βλέπαμε όλοι ταινίες από τη Γη. Μια φορά, μια ταινία έλεγε για μία μάχη που είχαν πολεμήσει οι Αρχαίοι Αρχαίοι Έλληνες σε ένα στενό μέρος έλεγε. Είδα τον Τόλη να σκουπίζει τα δάκρυά του..μέχρι που ο Μίκαελ ο Ράφτης πετάχτηκε και φώναζε «..και τώρα είναι οι ζητιάνοι της Γης» και γέλασαν όλοι. Ο Μίκαελ δεν ξαναέραψε μετά από εκείνο το βράδυ. Έγινε όμως διάσημος ζωγράφος στην Αποικία! Χωρίς δάκτυλα! Μόνο με το στόμα που του είχε απομείνει.

«Μόλις βγήκε από την απομόνωση, ο Τόλης ήρθε στο πρωινό και είπε κοφτά: "Μόνο οι Έλληνες μπορούν να βρίζουν την Ελλάδα!"»

«Θα πεινούσε πολύ μετά την απομόνωση .. ε;», ο Πεινασμενόλυκος δεν φαίνονταν να καταλαβαίνει κάτι από την ιστορία.

«Ναι πεινούσε! Έφαγε και το δικό μου πιάτο! Μόνο..μόνο μία μέρα δεν έφαγε πρωινό. Ανάθεμα εκείνη τη μέρα!»

«Παππού πες μας για την Ελίζαμπεθ!», η Γρηγοροελαφίνα διέκοψε! Ήταν και ρομαντική!

«Αχ η Ελίζαμπεθ! Αγαπούσα μία Χειρίστρια Εκρηκτικών, την Ελίζαμπεθ! Ήταν πολύ όμορφη και πολύ ευαίσθητη! Όταν τύλιγε τους δυναμίτες έκανε και έναν φιόγκο με ροζ κορδέλα που έλεβε από το εργαστήριο ρούχων. Βασικά, της την έδινε η Μοδίστρα γιατί φοβόταν την Ελίζαμπεθ. Είχε αναγκαστεί κάποια στιγμή να ξυρίσει το κεφάλι της για να βγάλει τους δυναμίτες που είχε μπλέξει στα μαλλιά της η Ελίζαμπεθ όταν της αρνήθηκε.

«Συναντιόμασταν κρυφά σε κάθε διάλειμμα στη βάρδια, έστω για τα πέντε λεπτά που μας άφηναν. Δεν επιτρέπονταν να γνωρίσουμε μόνοι μας ταίρια. Μας ζευγάρωνε το Συμβούλιο όταν ήθελαν να μεγαλώσουν την αποικία. Έπρεπε να δεχτούμε, αλλιώς μας περίμενε μεγάλη τιμωρία!»

«Τι τιμωρία παππού;», ο φοβητσιάρης Χοντροαρκούδος μαζεύτηκε.

«Θα μας πήγαιναν .. στην Ελλάδα! Να ζήσουμε για πάντα!

«Προσπαθούσαμε να κρυβόμαστε από τους Επιστάτες. Ήταν πολύ αυστηροί και μας παρακολουθούσαν συνέχεια. Είχαν και κάμερες, αλλά είχαμε βρει τα τυφλά σημεία και στεκόμασταν .. σχεδόν στο ένα πόδι.

«Μια μέρα ένας Επιστάτης – ήταν ένας άλλος Έλληνας – ο Αλέξης, μας παρακολούθησε. Μας έπιασε να κρατιόμαστε χέρι – χέρι με την Ελίζαμπεθ. Φοβήθηκε πολύ! Να φανταστείτε ότι φοβήθηκε και η Ελίζαμπεθ! Αυτός είπε θα μας καταγγείλει στον Προϊστάμενο στο τέλος της βάρδιας. Μας ζήτησε χρήματα για να μη μιλήσει. Γυρίσαμε στη δουλειά τρομοκρατημένοι! Δεν είχαμε τόσα χρήματα, δεν μας πλήρωναν πολλά! Μας έλεγαν «Σας ντύνουμε, σας ταΐζουμε τι τα θέλετε τα χρήματα!».

«Στο τελευταίο διάλειμμα η Ελίζαμπεθ έκλαιγε! Ο Αλέξης πέρναγε δίπλα μας, μας κοιτούσε και χτυπούσε το λείζερογκλόμπ του στην παλάμη του. Χτύπησε η σειρήνα. Ήμασταν μπροστά σε όλους, δεν μπορούσα να την φιλήσω. Της είπα κρυφά στο αυτί «τουλάχιστον θα είμαστε μαζί!...πόσο χάλια μπορεί να είναι αυτή η Ελλάδα!». Η Ελίζαμπεθ κούνησε το κεφάλι απελπισμένη.»

«Απελπίστηκε που θα έμενε μαζί σου βρωμόγερε! Σταμάτα πια να κοιμηθούμε!», η μέχρι τότε αδιάφορη μητέρα εξερράγη! Δεν άρεσαν οι ιστορίες του παππού στους μεγάλους. Σίγουρα ήταν η ζήλια. Υπήρχε μια πιθανότητα να τα είχε ζήσει αυτά ο παππούς .. κι αυτοί ζούσαν στις σπηλιές σαν αγρίμια. Είχαν δει κάποια αλλόκοτα ερείπια, κάποια αντικείμενα που δεν μπορούσαν να εξηγήσουν. Ο παππούς τους έλεγε ότι ήταν από τις 'πόλεις' που εξαφανίστηκαν .. μετά τις Ταραχές στα Ορυχεία Υδρογόνου του Ποσειδώνα. Μήπως ήταν τελικά αληθινές;

«Ο Τόλης δούλευε το κομπρεσέρ. Εγώ πήγα να βάλω μπρος το δικό μου. Μου 'φυγε από τα χέρια. Παραλίγο να τον χτυπήσω! Μαζεύτηκα πίσω τρομαγμένος! Γύρισε και μου έριξε ένα βλέμμα που μου 'φερε πονοκέφαλο! Του εξήγησα τον πόνο μου. Σοβάρεψε. Γύρισε προς το κομπρεσέρ αγριεμένος. Νομίζω μια πέτρα έσπασε πριν την ακουμπήσει.

«Για να μην σκέφτομαι την μαύρη μοίρα που μας περίμενε μετρούσα τα χτυπήματα του τρυπανιού. Πέρασαν 534.897 μέχρι να χτυπήσει η λήξη της βάρδιας. Τα πόδια μου ήταν πιο βαριά από ένα βαγόνι υδρογόνου. Ράθυμος και ανόρεκτος έβγαλα το κράνος και τη φόρμα. Έμεινα πιο πίσω από όλους .. γιατί να βιαστώ; Η Ελλάδα δεν θα 'φευγε! Εκεί έμενε πολλούς αιώνες και μας βασάνιζε!

«Βγήκα από τις στοές στο έδαφος. Από το ένα σκοτάδι στο άλλο! Είχα αρχίσει να το δέχομαι. Για την Ελίζαμπεθ φοβόμουν που ήταν τόσο αδύναμη! Πώς θα άντεχε στην Ελλάδα; Έξω από την αποθήκη των εκρηκτικών την είδα να στοιβάζει τα τελευταία βλήματα που είχε παραλάβει. Δεν είχαν στρατό στην Αποικία, αλλά είχαν πολλά πυρηνικά όπλα που τους στέλνανε από τη Γη. Βασικά η Γη ξεφορτώνονταν τα σκουπίδια της κι εμείς τους στέλναμε το πολύτιμο υδρογόνο..τη μόνη πηγή ενέργειας που τους είχε απομείνει! Τα ήθελαν για να πολεμήσουν εξωγήινους, αλλά κάποια στιγμή ήρθε ένα σήμα σε όλες τις γλώσσες τη Γης να μην ανησυχούν. Είχαν πάει μυστικά στην Ελλάδα το μακρινό 2018 και νόμισαν ότι παντού στη Γη είναι έτσι και είπαν δεν θα ξαναπατήσουν.

«Η Ελίζαμπεθ με κοίταζε κι αυτή από μακριά. Προχωρήσαμε σιωπηλοί προς τα εστιατόρια. Φάγαμε κανονικά

το αναγουλιαστικό παστό ψάρι που είχε το πρόγραμμα. Δεν μας είπε κανείς τίποτα! Ο Αλέξης δεν φαινόταν πουνενά, αλλά ούτε και ο Προϊστάμενος. Τα φώτα έσβησαν και επικράτησε απόκοσμη σιωπή.

«Κι ο Αλέξης;», ψέλλισε η Γρηγοροελαφίνα.
«Ο Αλέξης έμεινε συνέχεια στο μυαλό μου ότι μπορεί να ξανα-εμφανιστεί ξαφνικά! Ήταν ο εφιάλτης που με ζύπναγε τα βράδια...», ο παππούς σταμάτησε. Το βλέμμα του χάθηκε στο σκοτάδι της σπηλιάς.

«Κι ο Τόλης; Άντε παππού!», τον σκούνηξε ο Χοντροαρκούδος.

«Εεε Να! Ο Τόλης;», πήρε μπρος πάλι ο παππούς!
«Τι έγινε τότε που δεν έφαγε πρωινό; Δεν ήταν καλός ο χυλός;», ο Πεινασμενόλυκος το χαβά του!

«Ήταν το ίδιο απαίσιος! Εγώ ήμουν ο κακός! Εκεί που καθόμασταν του λέω αδιάφορα: «Τόλη..ποια είναι η Σουλτάνα;».. και το μετάνιωσα αμέσως μόλις το πρόφερα! Άφησε τον χυλό και με έπιασε από τον λαιμό. Με έριξε στο πάτωμα και έτρεμε σύγκορμος: «Τι ξέρεις; Την έφεραν εδώ; Και τις κόρες μου; Άκουσες κάτι; Μίλα! Μίλα!». Όσο φώναζε με έσφιγγε και περισσότερο.

Ευτυχώς ήταν η μέρα που στο εστιατόριο είχε πέντε Επιστάτες και μπόρεσαν να τον σηκώσουν από πάνω μου. Μετά την τρίτη ένεση κατάφεραν να τον κοιμίσουν.

Στο Ιατρείο ο Σιν Τζου ο Γιατρός με ρώτησε τι συνέβη. Με βραχνή φωνή του εξιστόρησα. Με κοίταζε αμίλητος μέχρι που με σταμάτησε .. «Πρέπει να είσαι ο μόνος στην Αποικία που δεν το ξέρει. Ο Αμπντούλ από το Γραφείο Κίνησης τα έχει πει σε όλους! Όταν ήταν στην Ελλάδα χρωστούσε κι εκεί έχουν κανόνες που μπορούν να σε πάρουν για εργάτη..για σκλάβο .. όπου υπάρχει ανάγκη. Μια μέρα πήγαν να τον πάρουν .. και την οικογένειά του χωριστά.. Η τρίτη διμοιρία τα κατάφερε! Είχε βάλει τις πρώτες δύο για τείχος..»

Οι επόμενες – λίγες – ημέρες κύλησαν ήρεμα. Κάποιο πρωινό μόνο έσπασε την απόλυτη σιωπή του εστιατορίου ένα καρότσι που έσερνε ένας νοσοκόμος. Πάνω του κάθονταν ένας ολόσωμα φασκιωμένος σαν μούμια που έπινε με ένα καλαμάκι. Όταν πέρασε δίπλα από τον Τόλη αυτός είπε κάτι στα Ελληνικά. Η μούμια απάντησε επίσης στα Ελληνικά..Μέχρι να ξαναβρώ τη μιλιά μου .. ξεκίνησαν όλα!

Από τα ηχεία ακούστηκε η ανακοίνωση της Διοίκησης της Αποικίας ότι θα γίνουν περικοπές στα έξοδα της Αποικίας και θα μειωθεί ο μισθός μας, θα αυξηθούν οι ώρες στις στοές και .. θα μειωθούν στο μισό οι μερίδες φαγητού .. και του χυλού! Οι τελευταίες φράσεις ήταν και οι τελευταίες λέξεις που αντήχησαν στο θόλο της Αποικίας: « ..οι μειώσεις είναι μία ακόμα θυσία, ένα χρέος των ηρωικών εργατών της Αποικίας για το καλό του εργατόκοσμου της Γης! Μία μπουκιά λιγότερη για σας .. δέκα ώρες περισσότερη ζέστη στο φτωχικό σπιτικό...». «Γρέζε στο Σιάφος Κινδύνου. Πάρε την Ελίζαμπεθ και φύγετε...Τώρα!», ο Τόλης με κοίταζε αγριεμένος και σηκώθηκε.

Με το κουτάλι του έκοψε το λαιμό του διπλανού Επιστάτη. Πήρε το λείζερογκλόμπ και εξουδετέρωσε και τους άλλους. Τη μούμια στο καρότσι απλά την προσπέρασε. Δεν ασχολήθηκε με μας. Δεν είχε σκοπό να μας ξεσηκώσει. Δεν τον ένοιαζε να ξεκινήσει επανάσταση. Απλά είχε αγανακτήσει!

Βγήκε έξω με τα λείζερογκλόμπ που μάζεψε και έτρεχε παραπατώντας στον κεντρικό δρόμο. Βγήκαμε όλοι δειλά από το εστιατόριο και τον παρακολουθούσαμε από απόσταση ασφαλείας. Τότε μπόρεσα να θυμηθώ τα λόγια του και απλά ακολούθησα την εντολή του.

Άρπαξα την Ελίζαμπεθ που κοιτούσε απορημένη και αρχίσαμε να τρέχουμε. Από μακριά τον έβλεπα να βγάζει εκτός μάχης τον έναν μετά τον άλλο Επιστάτη που του ορμούσε. Κάποια στιγμή είχαν γαντζωθεί πάνω του δυο τρεις και απλά τους έσερνε μαζί του.

Της είπα που πάμε και με σταμάτησε. Ήθελε να πάρει κάποια πράγματα .. δεν μπορούσε αλλιώς. Διαφώνησα! Επέμενε! Της είπα σε 2 λεπτά να είναι στο Σιάφος Κινδύνου. Ήταν το μόνο διαστημόπλοιο που μπορούσε να σε πάει έξω από την Αποικία και φυλάσσονταν πολύ καλά. Απλά τώρα όλοι οι Επιστάτες κυνηγούσαν τον Τόλη!

Όταν έφτασα στο Σιάφος συνειδητοποίησα ότι είχα παρέα. Ο Χιούγκο ο Μάγειρας άκουσε τον Τόλη και έτρεξε πρώτος στο Σιάφος! Είχε μόνο δύο θέσεις! Μαλώσαμε! Προσπάθησα να το βγάλω! Πέσαμε κάτω και

χτυπιόμασταν. Με γύρισε και έπεσε από πάνω μου. Προσπάθησε να με πνίξει αλλά ξαφνικά το κεφάλι του άνοιξε στα δύο με ένα βουβό κρακ. Η Ελίζαμπεθ! Στο ένα χέρι είχε τον καλό της μπαλτά ματωμένο και στο άλλο τις αγαπημένες της ροζ κορδέλες!

«Αγκαλιαστήκαμε! Ένα ουρλιαχτό σταμάτησε κάθε άλλη φασαρία .. «Τρελέ! Τι πας να κάνεις!». Ο Τόλης είχε ανέβει πάνω στα πυρηνικά βλήματα και είχε ανάψει τα λείζερογκλόμπ .. στο λείζερ. Ξυπνήσαμε από το σοκ και γυρίσαμε προς το Σιάφος. «Τρελέ! Θα μας καταστρέψεις όλους! Θα καταδικάσεις τη Γη! Θα αφανίσεις τον πολιτισμό!».

«Η Ελίζαμπεθ κρατώντας μου το χέρι κοντοστάθηκε με αυτή την τελευταία κραυγή: «Οι Έλληνες φτιάχναν τον πολιτισμό .. μόνο αυτοί έχουν δικαίωμα να τον καταστρέψουν!».

«Το ψαλίδι της Μοδίστρας βρήκε την Ελίζαμπεθ ακριβώς στην καρδιά. Μέσα στην ταραχή βρήκε την ευκαιρία της να την ακολουθήσει και να πάρει εκδίκηση. Δεν προσπάθησε να μπει στο Σιάφος. Έστριψε το ψαλίδι πιο βαθιά στην πληγή. Με κοίταζε και έτρεξε προς το πλήθος.

«Εμείνα να κρατώ το παγωμένο χέρι της Ελίζαμπεθ. Το Σιάφος είχε ήδη ζεσταθεί και ήταν έτοιμο. Κοίταξα μια τα ακίνητα μάτια της Ελίζαμπεθ και μια την μακρινή φιγούρα του Τόλη να κατεβάζει τα λείζερ προς τα βλήματα. Το πλήθος τώρα σκόρπιζε. Πάτησα το κόκκινο κουμπί της εκτόξευσης»

Ο παππούς σταμάτησε. Το κεφάλι του ήταν πεσμένο αλλά δεν ήταν η προηγούμενη νύστα. Ήταν ο πόνος!

«Κι η Ελίζαμπεθ;», κλαψούρισε η Γρηγοροελαφίνα.

«Η Ελίζαμπεθ έμεινε εκεί. Έβαλε τον ιδανικό επίλογο στην ιστορία της ανθρωπότητας!»

Όλοι έμειναν σκεφτικοί. Απόλυτη σιωπή! Μέχρι και οι μεγάλοι είχαν ξυπνήσει και άκουγαν τον παππού.

«Τότε μία ελπίδα υπάρχει! Να 'ρθουν πάλι οι Έλληνες!», γύρισε σοβαρός ο Σκεφτικομπούφος προς τον παππού! Όλοι πάγωσαν! Δεν είχε ξαναμιλήσει ποτέ. Ήταν τα πρώτα του λόγια. Είχε φτιάξει κάτι περίεργο με τα κλαράκια του, με τρία μόνο κλαράκια. Το πέταξε κάτω μπροστά στον σαστισμένο παππού. Σηκώθηκαν όλοι να δουν τι ήταν. Δεν καταλάβαιναν.

«Τι .. τί .. είναι .. αυτό;», βρήκε τη δύναμη να αρθρώσει η Γρηγοροελαφίνα. Ο Σκεφτικομπούφος έμενε καθισμένος, αμίλητος και ακίνητος. Κάρφωνε επίμονα τον παππού σα να περίμενε κάτι από αυτόν.

«Είναι ένα τρίγωνο..ένα ορθογώνιο τρίγωνο!», ο παππούς δεν πίστευε ότι πρόφερε πάλι αυτές τις λέξεις, τόσα χρόνια μετά τις Ταραχές στα Ορυχεία Υδρογόνου του Ποσειδώνα. Στράφηκε προς τον Σκεφτικομπούφο. Πίσω από το γυάλινο-βότσαλο-για-μάτι του φάνηκε ένα δάκρυ.

Δημήτρης Καλλέας

Το Λαχείο

- Ξέρετε, νομίζω πως κάποια στιγμή το είχα σκεφτεί. Μου είχε έρθει σίγουρα στο μυαλό αυτή η σκέψη αλλά ως συνήθως καταχωνιάστηκε στα συρτάκια του μυαλού όπως και κάθε άλλη σκέψη ή ιδέα που μοιάζει αδύνατη. Βέβαια, τολμώ να σας πω, πως αυτή η συγκεκριμένη ιδέα υπέβροσκε μέσα μου αρκετό καιρό, ανά τακτά χρονικά διαστήματα, κάθε φορά που κάτι κακό συνέβαινε, κάθε φορά που η κατάσταση έφτανε στο χτένι. «Δεν θα γίνει ποτέ», αυτό έλεγα κάθε φορά στον εαυτό μου αλλά κάθε φορά που ήμουν έτοιμος να κάνω το επόμενο βήμα, έκανα πίσω. Και πάντα είχα την απόλυτη βεβαιότητα ότι κάτι καλύτερο θα ερχόταν και έβρισκα αμέτρητες δικαιολογίες, σαν αυτές που λένε τα μικρά παιδιά όταν δεν θέλουν να πάνε σχολείο, ότι τάχα είναι άρρωστα και τους πονάει η κοιλιά, σωστά παιδιαρισματα. Κάπως έτσι ήμουν και εγώ, μάλλον δεν έβρισκα όσο θάρρος θα χρειαζόταν για να προχωρήσω, όσο τόλμη θα ήθελα για να μην περπατήσω ξυπόλυτος στα αγνάθια.

Σιχαινόμουν να νιώθω βολεμένος αλλά για κάποιο περίεργο λόγο δεν έκανα σχεδόν τίποτα για να το αλλάξω. Προσπαθούσα και εγώ όπως ο Οδυσσέας, προσπαθούσα πεισματικά να αποδείξω αυτό που ήμουν, αυτό που είμαι. Βέβαια εκείνος την βρήκε τη λύση, έκανε ό,τι περνούσε απ'το χέρι του και στο τέλος δικαιώθηκε, λυτρώθηκε από τους κακούς μνηστήρες και τον κακό Ποσειδώνα και τον κακό Κύκλωπα και ας χρειάστηκε να περάσουν είκοσι ολόκληρα χρόνια για να γυρίσει σπίτι του, στην οικογένειά

του, στους ανθρώπους που αγαπά και τον αγαπούν. Όταν έχεις τέτοιους ανθρώπους στη ζωή σου πάντα βρίσκεις τον δρόμο του γυρισμού, ξέρεις πάντα που είναι το σπίτι σου. Έχεις να περιμένεις κάτι στο τέλος του δρόμου. Με εμένα, φυσικά, τα πράγματα ήταν λίγο διαφορετικά, ήξερα πάντα που δεν ήταν το σπίτι μου, που δεν ένιωθα οικεία.

Θυμάμαι ότι από μικρός είχα την επίγνωση του που βρισκόμουν, που δεν μου άρεσε καθόλου, και ήξερα ότι η μόνη διέξοδος ήταν η φυγή. Πολύ βαρύ το τίμημα της, μεγάλη ευθύνη σε μια τόσο μικρή λέξη. «Θα φύγω», αυτό σκεφτόμουν πάντα, αυτό έλεγα στον εαυτό μου όποτε τα έβρισκα σκούρα, «θα φύγω και δεν θα γυρίσω ποτέ πίσω». Αυτό ήθελα, ήταν τόσο μεγάλο το βάρος που ένιωθα, μισούσα να ελέγχουν τη ζωή μου έστω και ακούσια μερικές φορές, έλεγα συχνά πως εγώ ήμουν ο κύριος του εαυτού μου, δικές μου οι αποφάσεις, όλες τους και οι λάθος και οι σωστές. Δεν ήταν ότι δεν λογάριζα την οικογένειά μου ή οτιδήποτε άλλο, απλώς ποτέ δεν νόμιζα να συζητήσω μαζί τους...

Απορώ γιατί σας τα λέω όλα αυτά κ. Κωσταντάκη, θα πρέπει να σας έχω κουράσει. Συγχωρείστε την πολυλογία μου, δεν ξέρω τι μ' έπιασε. Όχι, έχω πολλά χρόνια να μιλήσω με τους γονείς μου. Δεν έχω καμία επαφή μαζί τους. Και στην κηδεία, που βρεθήκαμε για λίγο, ήταν σαν όλους τους λοιπούς συγγενείς, άγνωστοι σχεδόν, που έρχονται για να σε συλλυπηθούν. Τέλος πάντων, παρακαλώ να με ενημερώσετε για όποια εξέλιξη σχετικά με τη διαθήκη.

- Μην ανησυχείτε κ. Ελευθεριάδη, καταλαβαίνω, έχω βρεθεί σε αυτή τη θέση πολλές φορές. Θα σας κρατώ ενήμερο. Τα θερμά μου συλλυπητήρια άλλη μια φορά!

- Καλό σας βράδυ και ευχαριστώ!

- Καληνύχτα σας.

Ήταν μεσάνυχτα όταν χτύπησε το τηλέφωνο και διατάραξε την ησυχία με τέτοιο εκκωφαντικό τρόπο που θαρρείς έγινε σεισμός, ένα χαώδες βουητό μέσα στη νύχτα, μια φρικτή υπενθύμιση του πρόσφατου παρελθόντος.

Έμεινα έτσι ακίνητος πάνω απ' το τηλέφωνο ώρα πολλή προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω για άλλη μια φορά ότι η πολυαγαπημένη μου γιαγιά δεν βρισκόταν πλέον στη ζωή. Δεν το είχα πάρει ακόμη απόφαση ότι δεν θα την έβλεπα ποτέ ξανά. Αρνούνται πεισματικά ότι αυτός ο άνθρωπος χάθηκε οριστικά από τη ζωή μου μέσα σε ένα συννεφιασμένο απόγευμα του φθινοπώρου, που ο αέρας φυσούσε και η φύση θρηνούσε χαμένα της φύλλα. Σαν χθες θυμάμαι με νοσταλγία το περσινό καλοκαίρι, που όπως αποδείχτηκε θα ήταν το τελευταίο μας, με τι χαρά γέμισε η ψυχή της μόλις με αντίκρισε και πόσο πολύ προσπαθούσε να με ευχαριστήσει και να με φιλέψει με όλα τα καλά, που ήξερε ότι μου άρεσαν. Για μια γυναίκα στην ηλικία των ενενήντα έξι χρόνων κρατιόταν καλά, δεν καθόταν ποτέ, σαν σβούρα γύριζε όλη μέρα, να μαγειρεύει, να καθαρίζει, να φροντίζει όλους εμάς, πάντα ακούραστη και γεμάτη ζωή. Ήταν όπως ένα μικρό κορίτσι που μόλις έχει ξεκινήσει τη ζωή της και θέλει να τα γευτεί όλα και τις χαρές και τις λύπες, γιατί δεν υπήρχε το ένα δίχως το άλλο, αδιαίρετα μεταξύ τους, όπου βάδιζε η λύπη από δίπλα ερχόταν και η χαρά. Είχε μια στάση ζωής και μια φιλοσοφία αρκετά απλοϊκή αλλά ταυτόχρονα τόσο ουσιαστική. «Ο,τι είναι να γίνει, θα γίνει. Δεν αξίζει να σκας για μικροπράγματα, να το παλεύεις όσο μπορείς μονάχα και κάτι καλό θα βγει», αυτό θυμάμαι να μου λέει πάντα, αυτό κρατάω βαθιά μέσα μου και νομίζω αυτό ήταν που την κράτησε στη ζωή τόσο χρόνια. Δε μπορεί να βγεις χαμένος όταν αγωνίζεσαι και προσπαθείς, θα έρθει ο καιρός που θα σε ανταμείψει.

Μένω έμπληκτος πως με τόση μεγάλη ευκολία μίλησα σε έναν άνθρωπο στην άλλη άκρη της γραμμής, που δεν γνωρίζω, για όλα αυτά που με βάραιναν. Έχει δικαίωμα η Ροζαλία, η σύντροφός μου, ακούω με τα αφτιά μου να ηχεί γλυκιά η φωνή της και με τα λίγα ελληνικά που ξέρει να λέει: «Amore mio, πρέπει κάποια στιγμή να parlare, πως το λένε, να μιλήσεις, γλυκέ μου, να πεις αυτά που θες.» Όταν ήρθα στην Ιταλία για να ολοκληρώσω τις μεταπτυχιακές σπουδές μου πάνω στην αρχιτεκτονική, ήταν ο πρώτος άνθρωπος που με γοήτευσε και με έκανε να θυμηθώ πόσο ωραία είναι η ζωή και πως στα μικρά πράγματα κρύβεται η ευτυχία. Το πάθος της για ζωγραφική μου θύμιζε τη δική μου επιθυμία να γίνω αρχιτέκτονας, μοιραζόμασταν το ίδιο πάθος για τη ζωή, την αγάπη, το καλό φαγητό, την ειλικρίνεια, τους καλούς φίλους, τη ζωτική ανάγκη για

δημιουργία, μόνο που εγώ έπρεπε λίγο να τα ξαναθυμηθώ όλα αυτά. Στην Ελλάδα τα πράγματα ήταν λίγο δύσκολα, θες η οικονομική κρίση, τα οικογενειακά προβλήματα, το άγχος, μου στέρησαν πέντε ολόκληρα χρόνια μέχρι που πήρα τη γενναία απόφαση να φύγω. Τότε ξεκίνησε ένας καινούριος κύκλος για μένα, μια νέα αρχή, που τόσο πολύ επιθυμούσα διακαώς. Όπως λέει και το όνομά της ήταν ένα ρόδο που άνθισε μες τη καρδιά μου και μου έδωσε ξανά νόημα. Φυσικά έπρεπε να συμφιλιωθώ πρώτα με το παρελθόν μου και σε αυτό με βοήθησε πολύ, όπως μια μάνα που θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να βοηθήσει τα παιδιά της, να σταθεί δίπλα τους σαν βράχος, αντάξια της θέσης της.

Το ξημέρωμα με βρήκε ακριβώς στην ίδια θέση, χαμένος στις σκέψεις μου και στα χαρτιά μου, προσπαθώντας να αναγωνιώσω να θυμηθώ και να χαράξω βαθιά πάνω στο λευκό χαρτί κάθε μικρή και μεγάλη στιγμή που έζησα μαζί της. Θυμάμαι πως, κάθε φορά που συναντιόμασταν, την έβαζα να μου διηγηθεί τις σκανταλιές μου, τότε που κρυβόμουν κάτω από τα έπιπλα και αδυνατούσε να με βρει, τότε που την έβαζα να με κάνει βόλτα σε όλο το χωριό για να φάω μια μπουκιά, τότε που με είχε τσίμπησε μια μέλισσα και μου έβαλε ξίδι, για να με γιατρέψει και το απεχθανόμουν τόσο που δεν ξέρω για ποιο από τα δύο έλαιγα περισσότερο. Και αυτό το μικρό σπίτι, που πέρασα τις καλύτερες στιγμές μου, με τους ασβεστωμένους λευκούς τοίχους και την κόκκινη κεραμοσκεπή, με τα ξύλινα, μεγάλα παράθυρα και ένα αγιόκλημα να αναρριχάται πάνω του. Τι ευωδιά, θεέ μου! Μύριζε όλος ο τόπος! Θα μπορούσε να είναι το άρωμα δυο ερωτευμένων που σφιχταγκαλιάζονται και δίνουν τα πρώτα τους φιλά μπροστά στον κατακόκκινο ουρανό, τότε που για πρώτη φορά γίνονται ένα. Και έχω τόσα πολλά ακόμα να θυμάμαι! Μα περισσότερο απ' όλα δεν θα ξεχάσω την αγκαλιά της. Εκείνη τη μεγάλη, ζεστή αγκαλιά που σε 'βαζε μέσα της και δεν ήθελες να την αποχωριστείς. Εκείνη την αγκαλιά που όλα τα γιάτρευε, σωστό φάρμακο για κάθε πόνο.

Σ' αυτό το σπίτι λοιπόν, που μπήκε πρώτα εκείνη στα είκοσι της χρόνια και έζησε μέχρι το τέλος της ζωής της, που μεγάλωσε και ανάρθεσε δυο στόματα με όλες τις δυσκολίες, που γνώρισε εγγόνια και χάρηκε διπλά με τη χαρά τους και λυπήθηκε διπλά με τη λύπη τους, έμελλε εγώ να συνεχίσω να δίνω ζωή στους τέσσερις τοίχους με τη δική της θύμηση και τα δικά μου όνειρα που σιγά σιγά έπαιρναν σάρκα και οστά. Ήταν το λαχείο που μου είχε κληρωθεί. Και φυσικά δεν μιλώ για το οίκημα και τα λίγα τετραγωνικά μέτρα αλλά για το μέρος όπου άνηκα, για το μέρος που μου έδωσε τις καλύτερες αναμνήσεις μαζί με τον πιο αγαπημένο μου άνθρωπο, τον τόπο που αγάπησα, που μεγάλωσα, που ερωτεύτηκα, το δικό μου μέρος πάνω στον χάρτη. Ευτυχισμένος με τη γυναίκα που αγαπούσα και συμφιλιωμένος με όσα είχαν συμβεί, μπορούσα να ατενίζω το μέλλον με αισιοδοξία, να ζω το παρόν και αφήνω το παρελθόν στην άκρη. Ο τυχερός λαχνός που μου έδινε μια δεύτερη ευκαιρία ως ξεπλήρωμα για όλες τις θλίψεις που γεύτηκα, μια δεύτερη ευκαιρία στην ίδια τη ζωή, μια δεύτερη ευκαιρία που έχει γραμμένο το όνομά της στο «Αύριο»!

Παναγιώτα Παπαδοπούλου

Υβρις

Οι Νέες Πολιτείες δεν διέφεραν και τόσο - εκ πρώτης όψης – απ' τις παλιές. Υπήρχαν κυβερνήσεις, εταιρίες, διαφημίσεις. Μονάχα οι αναμνήσεις από την προγενέστερη συνθήκη δεν υπήρχαν - αφού αυτές ενέπιπταν σαφώς στη διάταξη του Υψηλού Νόμου περί ύβρεως. Ο λόγος ήταν σοβαρός γ' αυτό το ιδιώνυμο, μιας και οι μνήμες έφεραν μαζί τους πλείστα εύφλεκτα υλικά, αντιρροήσεις, διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις, ταραχές κι εξεγέρσεις, μαζικές κινητοποιήσεις.

Χωρίς τέτοιου είδους παρατράγουδα η ζωή - τουλάχιστον επιφανειακά - συνεχιζόταν όπως πριν. Με εργασία και χαρά - και λύπη πότε πότε, με βίρτουαλ θεάματα, διαδραστική ενημέρωση, με κάθε είδους διαστροφή, με λίγους πλούσιους πολύ, πολλούς πολύ φτωχούς, και κάποιους στο ενδιαμέσο να τρέχουν σαν ποντίκια προς τα 'κει που μπάταρε κάθε φορά το πλοίο.

Και φυσικά με ακολούθους και αρχηγούς. Αρχηγούς εμφανείς και αιρετούς, αλλά και άλλους, που αν και παρασκηνιακοί είχανε θέση μόνιμη. Τα δε μέσα που διέθεταν είχαν τελειοποιηθεί σε τέτοιο βαθμό, που οι αφανείς

ιθύνοντες είχανε πλέον καταφέρει αυτό που ανέκαθεν εθεωρείτο αδιανόητο: να πείσουν και τον τελευταίο πολίτη πως ο Υψηλός Νόμος ήταν στ' αλήθεια εκ Θεού - και ουχί ένα δικό τους τερατόμορφο κατασταλτικό κατασκευάσμα.

Οι δίκες εκτελούνταν κεκλεισμένων των θυρών, και εντελώς ερήμην των μαρτύρων, συνηγόρων, ακόμα και των ιδίων των κατηγορουμένων. Στο τέλος ο δικαστής αποφαινόταν «Υβρις!» κι ο ήχος του σφυριού έπεφτε βαρύς πάνω στην έδρα - αλλά κυρίως στη μοίρα του καταδικασθέντα.

Υστερα η παρακρατική υπηρεσία Νέμεσις αναλάμβανε να τον στείλει ποιος ξέρει που, σε κάτεργα; Σε μνήματα; Πάντως κάπου τον έστελνε για να τιμωρηθεί. Αυτό όμως - σε γενικές γραμμές - ως πούμε πως συνέβαινε εδώ και χιλιετίες. Εκείνο που είχε αλλάξει ριζικά, ήταν πως πλέον ο ένοχος απ' όλους λησμονιόταν, κολλητά. Είχαν βρεθεί οι τρόποι για να υλοποιηθεί η πλήρης διαγραφή της μάταιης ύπαρξής του.

Η τεχνολογία αιχμής υπηρέτησε άψογα την αλλοίωση του πολιτεύματος. Το εμφύτευμα που τοποθετούνταν σε κάθε βρέφος άμα τη δήλωσή του στο ληξιαρχείο ήταν μαεστρικά σχεδιασμένο να δέχεται και να λαμβάνει μηνύματα από την κρατική προπαγάνδα άκριτα, χωρίς καμία δυνατότητα προσωπικού φιλτραρίσματος της πληροφορίας.

Η ανοσία στο παραμύθι ήταν σπάνια, ενώ η διευθέτησή της άμεση και αποτελεσματική. Η συντριπτική πλειοψηφία στο μεταξύ ομφαλοσκοπούσε, κυνηγώντας τις άυλες υποσχέσεις μιας καλύτερης ζωής κυρίως μέσα απ' τις σχολές των χειριστών - και τούτο στην καλύτερη περίπτωση, αφήνοντας για τους υπολοίπους κενές μονάχα θέσεις σερβιτόρων και λαντζερδων.

Η τελευταία προοπτική ουδέποτε υπήρξε αρκετά δελεαστική για τη μεσοαστική οικογένεια του Χάρου - ούτε ασφαλώς και για τον ίδιο, για να λέμε και του λόγου το αληθές. Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές του ο νεαρός απορροφήθηκε σε κάποιο γραφείο, όπου επιτελούσε, με ατσάλακωτο κοστούμι, αγόγγυστα και καθημερινά το έργο του - ένα πραγματικό υπόδειγμα υπάλληλου.

Ουδέποτε είχε καν διανοηθεί να αμφισβητήσει το παραμικρό από το στάτους κβο εντός του οποίου διαβιούσε, με μία σχετική άνεση, και οπωσδήποτε με την ικανοποίηση πως η καρέκλα στη δουλειά αποτελούσε μια ολότελα προσωπική του κατάκτηση.

Και ήταν όντως το ψηλότερο σκαλί που θα μπορούσε ενδεχομένως να είχε φτάσει ποτέ ο Χάρου. Γιατί δεν παρυσίαζε ουσιαστικά καμία αξιοσημείωτη ιδιαιτερότητα. Απ' όλες τις πλευρές αντιπροσώπευε τον μέτριο απρόσωπο εκπρόσωπο μιας εποχής πνιγμένης στην ομίχλη.

Ωστόσο εκείνο το πρωί η αχλή απ' το δηλητηριασμένο περιβάλλον ξεπερνούσε τα συνήθη όρια. Ίσως γι' αυτό ένοιωθε το κεφάλι του βαρύ, θαρρείς και το 'χε ξενυχτήσει. Το κοκτέιλ που χορηγούσαν στο λαό οι θεράποντες των σκοτεινών κέντρων διαρκώς ανέβαινε σε γράδα, για το φόβο των Δαναών ενδεχομένως, ή ίσως γιατί γνώριζαν πως όλα τα συνηθίζει ο άνθρωπος και ήθελαν να διατηρούν τη χαύνωση του κοσμάκη στο απόγειο.

Εν πάσει περιπτώσει, ο Χάρου κάθισε μπροστά απ' το μηχανήμα και έπιασε δουλειά σχεδόν με τον αυτόματο πιλότο. Να ήταν κάποιο θαμμένο ένστικτό του που λειτούργησε την ώρα που ο εγκέφαλος κοιμόταν; Μάλλον όχι. Δεν είχε παρουσιάσει ούτε μισή φορά ως τότε τέτοιες τάσεις. Και είχε περάσει από ουκ ολίγα τεστ. Μπα, όχι. Ο τύπος ήταν 100% προσαρμοσμένος. Δεν ήτανε φτιαγμένος απ' τη στόφα των αντάρτικων ηρώων.

Τίποτα. Μια εντελώς τυχαία κίνηση, ένα λάθος. Μια κακή στιγμή απλά, που έχασε τον έλεγχο στον τέλειο χειρισμό του. Σε κλάσματα δευτερολέπτου επανήλθε και συνειδητοποίησε τι ακριβώς είχε συμβεί. Τον έλουζε κρύος ιδρώτας κι έλυσε τη γραβάτα του για να μπορέσει ν' ανασάνει. Τα είχε χάσει όλα μονομιάς. Είχε διαπράξει - άθελά του- την απόλυτη, την έσχατη Υβρι. Και κατέρρευσε.

Ολόκληρο το δίκτυο βραχυκύκλωσε, κι οι μνήμες, ατομικές, συλλογικές, νεότερες κι αρχαίες άρχισαν να επιστρέφουν μαζικά στους δικαιούχους. Αν ήξεραν ποιος ήτανε πραγματικά εκείνος που τους λύτρωσε, μπορεί κι ο Χάρου να μην είχε ξεγλιστρήσει απ' την οργή τους. Ένα πόνι, ένας λακνές, που ακόμα και την ύστατη στιγμή έτρεμε μην δυσαρεστήσει τους δυνάστες.

Όμως ο Χάρου ήταν πάντοτε ο κανέννας, κι έτσι άσημος παρέμεινε ως το τέλος. Όταν τα κορυφαία λαγωνικά που

ξεπετάχτηκαν από τις τάξεις των αναγεννημένων - πρώην - χειριστών αποκωδικοποίησαν τις ταυτότητες όλων των υ-ψηλά ιστάμενων και τις παρέδωσαν στα εξαγριωμένα πλήθη - που ασφαλώς φρόντισαν καταλλήλως για τον φυ-σικό τερματισμό των αληθινών μεγάλων Υβριστών, των διαπλεκόμενων και των σχεδιαστών του παγωμένου καθε-στώςτος.

Στα λαϊκά δικαστήρια, στημένα δίπλα στα κρυφά τους κρεματόρια συνέρρεε ο κόσμος για να δει τους τύραννους να καίγονται. «Υβρις» ούρλιαζαν ενθουμούμενοι τους δι-κούς τους που χάθηκαν. «Υβρις» για τα παιδιά που δεν γνώριζαν καν από ποιους να κρατάνε. «Υβρις» για τον πλα-νήτη που είχε καταπατηθεί. «Υβρις» για τον ανθό της λευ-τεριάς που είχε μαραθεί.

Και πίσω από τα μαύρα τους απρόσωπα γυαλιά, να σέρ-νεται ψιθυριστά μια τελευταία κραυγή. Πνιγμένη μες στα δάκρυα, άφωνη από ντροπή, ακόμα αθεράπευτη η ίδια λέξη. «Υβρις». Μια ένοχη πυκνή νεροποντή ξεχειλίζει τους ποταπούς, πένητες εαυτούς τους, που άλλο δεν θυμώντου-σαν σ' όλη τους τη ζωή, να άγονται και να φέρονται, πού-πουλα δίχως σκέψη.

Φανή Χούρσογλου

Ο συντελεστής Τέσσερα

Όταν γεννήθηκα, ήμουν αιώλας τριάντα έξι μηνών. Όχι στο σώμα, αλλά στο μυαλό. Μιλούσα όσο μιλάει ένα τριχρονο – πολύ, δηλαδή. «Πόνεσα, γαμώ το ξεσταύρι σου μέσα», είπα στον γιατρό μόλις μ' έβγαλε. «Γαμώ το ξε-σταύρι σου μέσα», ήταν η αγαπημένη βρισιά του παππού Λεωνίδα και τον άκουγα να τη λέει συνέχεια στη μαμά – τους εννιά μήνες που ήμουν στην κοιλιά της– γιατί δεν του άρεσε ο μπαμπάς μου για γαμπρός. Η μάνα μου φρίκαρε μόλις με άκουσε να βρίζω τον γιατρό και την τρέχανε με φάρμακα για μέρες μέχρι να συνέλθει. Ο μαιευτήρας έ-παθε ακόμα πιο μεγάλη ζημιά. Απ' το σοκ δεν ξεγέννησε ποτέ ξανά γυναίκα κι έμαθα από έναν άλλο γιατρό πως ξα-ναγύρισε στα θρανία για να γίνει γεροντολόγος. Μετά με ανέλαβαν κάτι πιο μεγάλοι επιστήμονες και η είδηση έ-παιξε στην τηλεόραση. Η ανάπτυξη του εγκεφάλου μου ή-ταν, λέει, τετραπλάσια του φυσιολογικού, λόγω γονιδιακής διαταραχής, κι έγινα διάσημος με τον κωδικό «Συντελε-στής Τέσσερα». «Τέσσερα» με φώναζαν και όσο μεγάλωνα κι ας με βάφτισαν Λεωνίδα.

Τους πρώτους μήνες της ζωής μου έμενα μόνιμα σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο για να με παρακολουθούν καμιά τρια-νταριά ειδικότητες γιατρών. Τα απογεύματα που φεύγανε οι πολλοί γιατροί και ησυχάζαμε, την κοπάνανα μπουσου-λώντας για την πέρυγα με τους τρελούς κι έκανα παρέα με τον Φρέντι. Τον φώναζαν έτσι γιατί όποτε τον ρώταγαν οι γιατροί: «Πώς είσαι σήμερα;» απαντούσε: «Εμπι σπέις, γουάτ αρ γουί λιβινγκ φορ;» σαν τον Μέρκιουρι. Ο Φρέντι μ' έμαθε όλα όσα ξέρω, σαν δάσκαλος και πατέρας, μα κυρίως με έμαθε να φτιάχνω ένα τεράστιο ξύλινο παζλ μ' έναν δεινόσαυρο. Ήταν καλύτερα, λέει, τότε που έκαναν κουμάντο οι δεινόσαυροι πάνω στη γη, υπήρχαν άλλες α-ξίες. Οι άνθρωποι τα σκάντωναν μετά.

Οι γιατροί με άφησαν να πάω στο σπίτι και μέχρι να γίνω ενός έτους (επτά, δηλαδή, στο μυαλό – τέσσερα στον κόσμο και τρία στην κοιλιά της μάνας μου) έβλεπα όλη μέρα ποδόσφαιρο στη συνδρομητική τηλεόραση. Κι άμα βαριόμουν, έλεγα στον μπαμπά και μου έβαζε ένα ντιβιντί με τις ντριμπλες του Χατζηπαναγή που το 'χε γραμμένο από παλιά. Όταν άρχισα να περπατάω, με πήγε μια μέρα η μαμά στο πάρκο να κάνω κούνια και ζήλεψα κάτι παιδιά που έπαιζαν μπάλα. Μου φάνηκαν φιλόδοξα και πήγα να τους δείξω τις ντριμπλες του Βασίλη που είχα μάθει. Κι άρχισε τις φωνές η μαμά, άρχισαν τα γέλια τα παιδιά, άρ-χισε να τρέχει και αίμα το γόνατό μου απ' το πέσιμο, έ-τρεχε κι ο μπαμπάς με το αμάξι να με πάρει στο νοσοκο-μείο. Έλεος, δηλαδή, επτά χρονών άντρας κλεισμένος σε σώμα μωρού και να μην μπορώ να κλοτσήσω ούτε μια μπάλα. Έπρεπε, λέει, να περιμένω να μεγαλώσω πρώτα.

Μέχρι να γίνω δύο χρονών –έντεκα, δηλαδή, στο μυαλό– έβλεπα όλη μέρα ταινίες που κατέβαζα μόνος μου απ' το Ίντερνετ. Του άρεσαν του μπαμπά τα αστυνομικά και με είχε κολλήσει και μένα. Κι ένα βράδυ που πήγε να ξυριστεί ο μπαμπάς στο μπάνιο, ζήλεψα και ήπια την μπίρα του. Κι έπεσα λιπόθυμος και τον έβριζε η μαμά όση ώρα μ' έτρεχε με το αμάξι πάλι στο νοσοκομείο. Έλεος, δη-λαδή, έντεκα χρονών άντρας, να είμαι κλεισμένος σε σώμα

δίχρονου παιδιού και να μην μπορώ να πιω ούτε μια γου-λιά μπίρα. Έπρεπε, λέει, να περιμένω να μεγαλώσω πρώτα.

Την επόμενη χρονιά όταν έγινα τριών –δεκαπέντε– ξε-κίνησε να 'ρχεται στο σπίτι μια καινούργια γιατρός, εξειδι-κευμένη, λέει, νευροφυσιολόγος, για να με παρακολουθεί, οπότε άρχισαν τα δύο βασικά μου προβλήματα: Το πρώτο ήταν ότι η γιατρός ήταν ξανθιά κορμάρα και το δεύτερο ότι με άγγιζε στο γυμνό μου σώμα κατά την εξέταση. Δε-καπεντάρης εγώ, δεν ήθελα και πολύ να την ερωτευτώ και να την ποθήσω, γιατί μαζί με τα αστυνομικά κατέβαζα και τσόντες απ' το Ίντερνετ. Έλα όμως που ήμουν έφηβος ε-γκλωβισμένος σε κορμί τριχρονο, που σημαίνει ανίκανος. Κι αυτή ερχόταν κάθε μέρα και με άγγιζε κι εγώ έκανα διαρκώς τον πολλαπλασιασμό με το τέσσερα. Για να φτάσω σε ηλικία σεξ έπρεπε το σώμα μου να φτάσει, ξέρω γω, τα δεκαπέντε, δηλαδή το μυαλό μου τα εξήντα κάτι, σαν τον παππού Λεωνίδα. Δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να περιμένω τόσες δεκαετίες για να πηδήξω – την ξανθιά για-τρό ή οποιαδήποτε άλλη. Γι' αυτό, μια μέρα που με εξέ-τασε και με άναψε με τα αγγίγματά της, δεν άντεξα, έριξα έναν σάλτο στον ακάλυπτο απ' το μπαλκόνι κι αυτοκτό-νησα. «Γουάτ αρ γουί λιβινγκ φορ;» που θα 'λεγε κι ο δει-νόσαυρος ο Φρέντι. Έλεος, δηλαδή, με το καθυστερημένο κορμί μου. Έλεος, «γαμώ το ξεσταύρι μου μέσα».

Γιάννη Φαρσάρη

Η αλήθεια περί της θείας φύσης του Χριστού ή το χαμένο χειρόγραφο του Πηλουσίου

Μαρίνος Βαβατσικλής

Κεφάλαιο 1^ο Η συνάντηση με τον Άραβα έμπορο

Ρόδος τέλη Απριλίου 1481

- Σου είπα να μη με ενοχλήσει απολύτως κανείς...
- Το γνωρίζω αφέντη, αλλά επέμενε. Είναι (χαμηλο-φώνως) νομίζω Αγαρηνός...
- Καλά έρχομαι...

Η ταπεινότητά μου είμαι ένας αντιγραφέας και γνώστης αρκετών ξένων γλωσσών πράγμα το οποίο με κάνει περι-ζήτητο. Είμαι η τρίτη γενιά αντιγραφέων και καλλιγράφων και σε περίπτωση που με εξίταρε ένα χειρόγραφο το μετέ-φραζα κιόλας. Ονομάζομαι Νικόλαος Ουρανός και η α-πώτερη καταγωγή μου (ναι καλὰ μαντέψατε), έλκει από τον διάσημο πρόγονό μου Νικηφόρο Ουρανό, τον ανώτερο στρατιωτικό διοικητή της Αντιόχειας τον καιρό του αυτο-κράτορα Βασιλείου του Β' του επονομαζόμενου και Βουλ-γαροκτόνου. Οι γλώσσες που γνωρίζω είναι οι εξής: Ελλη-νικά, λατινικά, τουρκικά, αραβικά και ολίγον γαλλικά. Η στιγμή που με ξύπνησε ο πιστός και υπάκουος -συνήθως- υπηρέτης ήταν η χειρότερη δυνατή καθώς είχα γυναικεία παρέα και έπρεπε να ήμουν διακριτικός ένα παραπάνω ε-πειδή τύχαινε να είναι καλλονή Φράγκισσα ανώτερης τά-ξης. Ευτυχώς είχα προνοήσει για τις ενδεχόμενες άβολες στιγμές και υπήρχε η πίσω, λίαν εξυπηρετική πάντοτε, πόρτα της οικίας.

Ο Άραβας πελάτης μου φαινόταν να έχει περάσει μόλις τα τριάντα και σίγουρα καταγόταν από ευγενική γενιά. Ή-ταν καλοντυμένος σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μό-δας, καθαρός και μου φάνηκε κι πρώτης όψεως καλοσυνά-τος. Ήταν σκουρόχρωμος στο δέρμα με ένα ελαφρύ γενάκι να σκεπάζει το οβάλ πρόσωπό του. Ψηλός, γεροδεμένος, ευρύνωτος, στα μάτια του τρεμόπαιζε μια σπίθα δεικνύο-ντας έναν άνθρωπο που ήξερε τι ζητούσε και πώς να πάρει αυτό που ήθελε.

-Σε τι θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος; Χωρίς να κατάλαβε τι του είπα μου απάντησε σε κάκιστα λατινικά ότι ονομάζεται Αμπού-Βαλιδ-Μωάμεθ Ιμπν Μωάμεθ και ότι είναι Άραβας έμπορος κτλ. Τον διέκοψα καλωσορίζο-ντας τον αυτή τη φορά στη γλώσσα του προτεινοντάς τον να καθίσει και τον ερώτησα ευγενικά εάν ήθελε να του προ-σφέρω κάτι. Τον είδα να αλλάζει ευχάριστα η όψη του, να χαμογελάει και να αναφωνεί ότι ορθώς τον συνέστησαν σε εμένα για να του αντιγράψω, αλλά συνάμα και να του με-ταφράσω το χειρόγραφο που ήθελε. Συμπλήρωσε δε με έμφαση ότι είχε να αποτελειώσει κάτι δουλειές στο Μπό-ντρουμ* και πίστευε ότι σε λιγότερο από δύο εβδομάδες

θα επέστρεφε προκειμένου να με πληρώσει και να παρα-λάβει τελειωμένη τη μετάφραση. Τέλος, διερωτήθηκε εάν έχω ενημερωθεί για την άφιξή του από τον Μεγάλο Μάγι-στρο ο οποίος ήταν αυτός που με σύστησε και με διαφή-μισε τρόπον τινά στον ίδιο. Δεν πρόλαβα να του εξηγήσω ότι ίσως χρειαστώ λίγο περισσότερο χρόνο αναλόγως βέ-βαια και το μέγεθος και την έκταση του χειρόγραφου και ότι κανείς δεν με ενημέρωσε σχετικά, όταν ασθμαίνοντας εισήλθε ο υπασπιστής του Μεγάλου Μάγιστρου ο οποίος μου εγγείρησε ιδιόγραφο σημείωμα της αφεντιάς του με το κάτωθι περιεχόμενο: «Να εξυπηρετηθεί κατ' απόλυτη προτεραιότητα ο Άραβας επισκέπτης μου ωσάν να ήταν ο καλύτερός μου πελάτης». Οι οποιοδήποτε δισταγμοί λόγω της ακατάλληλης πρωινής ώρας που ενδεχομένως να είχα, κάμφθηκαν ολοκληρωτικώς και η απάντηση ήταν κα-θησυχαστική:

- Μην ανησυχείτε, η αντιγραφή και η μετάφραση θα εί-ναι έγκαιρα έτοιμες.
- Η αμοιβή σας;
- Θα τη συζητήσουμε όταν δείτε το αποτέλεσμα.

Κεφάλαιο 2^ο

Η ενδελεχής μελέτη του χειρόγραφου

(Λίγες ώρες μετά...)

Συνήθως δεχόμουν τις πρωινές ώρες τις ελάχιστες πα-ραγγελίες ή αγόραζα τα διάφορα υλικά που χρειάζομουν και νωρίς το βράδυ με την ησυχία μου καταπιανόμουν με την αντιγραφή ή την εικονογράφηση των χειρογράφων. Οι διαστάσεις του εν λόγω χειρόγραφου ήταν 15x20, διαφαι-νονταν υπολείμματα στάχωσης δερμάτινης σαφώς φθαρ-μένης από την υγρασία· χαρτί υποκίτρινο με μαύρο μελάνι με γραφή λίαν έμπειρου χειριού, ενώ η κατάστασή του ήταν μέτρια προς καλή εάν λάβει κανείς υπόψη το χρονικό χά-σμα που μεσολαβούσε. Αριστερά του κειμένου αφήνεται περιθώριο 1,4 εκ. Το έγγραφο διπλώνεται οριζοντίως στο μέσο και επακολουθεί νέα διπλώση/τσάκιση καθέτως. Στις άκρες του ήταν ελαφρώς ακρωτηριασμένο.

Δεν πρόλαβα να ξεκινήσω τη μελέτη του χειρόγραφου και γρήγορα το κείμενο κέρδισε το ενδιαφέρον μου. Ήταν μία επιστολή του Ισίδωρου του Πηλουσιώτη (περ. 360-370-περ. 440-450), σπουδαίου και γνώριμου, μέσα από τα έργα του βέβαια, εκκλησιαστικού πατέρα. Συνέγραφε συ-νολικά γύρω στις τρεις χιλιάδες επιστολές (κατ' άλλους πε-ρισσότερες), αλλά δυστυχώς διασώθηκαν μόνο 2000. Η εν λόγω επιστολή που είχα στα χέρια μου ήταν, από ότι αντι-λήφθηκα καθώς προχωρούσα στην ανάγνωσή της, μια από αυτές που το περιεχόμενό της ήταν εν πολλοίς άγνωστο στο ευρύ κοινό. Ο Άραβας πελάτης μου μόλις και πρόλαβε να με ενημερώσει ότι η συγκεκριμένη επιστολή βρέθηκε εντελώς τυχαία σε ακαλλιέργητο χωράφι ιδιοκτησίας του. Μεταφράζω:

Ίσίδωρος μοναχός τῷ θεοφιλεστάτῳ ἐπισκόπῳ ἁγίῳ Κυρίλλῳ Ἀλεξανδρείας, χάρις σοι, ἀγάπη καὶ εἰρήνη πλη-θυνθείη.

Ἐγραψα οὖν ταύτην τὴν ἐπιστολὴν, ἕνεκα τῆς σῆς ἀπορίας περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ οὐ τῆς θείας φύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτοι τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν. Λέγω σοι· εἶχον ἀγῶν, ὅπως ἐσύ, τὴν σφαλερὰν γνώμην ὅτι εἰς τὸν Κύριον εὐρίσκεται ὁμοῦ ἡ τὲ θεία φύσις καὶ ἡ θνητὴ· μεγίστην πλάνην. Βουλόμενος γάρ μαθεῖν διακαῶς τὴν ἀλήθειαν, εὗρον ἓν χειρόγραφον γραφέν ὑπὸ τῆς ἰδίας γραφίδος τοῦ Ἰησοῦ ὃς ὁμολογεῖ ρῆτῳ ὅτι ἐστὶ ἄπλοῦς ἀνὴρ καὶ ἐπ' οὐδενὶ Θεός. Σε ἀποστέλλω, ἵνα πεισθῇς καὶ ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, τὸ χειρόγραφον.....

Σταμάτησα ασθμαίνοντας την ανάγνωση· ήθελα να ξα-ποστάσω λίγο...Είχα συγκλονιστεί από το περιεχόμενο των γραφομένων. Εάν ίσχυαν όλα όσα έγραφε ο Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης, τότε ολόκληρο το οικοδόμημα της πί-στης μας στηριζόταν σε σαθρά θεμέλια. Δεν ήξερα καθό-λου τι να κάνω. Να το κρατήσω επτασφράγιστο μυστικό ή να ενημερώσω πάραυτα τις εκκλησιαστικές αρχές; Και τι θα γινόταν με τον Άραβαπραματευτή; Μια γουλιά εκλεκτό ροδίτικο κόκκινο κρασί ενδεχομένως να βοηθούσε την τα-λαιπωρημένη σκέψη μου και να απάλυνε εν μέρει τους δύ-σμοιρους συλλογισμούς μου, γιατί κυριολεκτικά

βρισκόμουν σε απόγνωση. Η ώρα είχε περάσει στο μεταξύ και τα μάτια μου μετά βίας παρέμεναν ανοιχτά. Αποφάσισα να κοιμηθώ, κατά τη διάρκεια της νύχτας ίσως να μου φανερωνόταν τι έπρεπε τελικά να κάνω.

Κεφάλαιο 3^ο

Όπου η λύση εναπόκειται σε γυναικεία χέρια

Ξύπνησα πολύ ευδιάθετος μετά από έναν βαθύ και πολύωρο ύπνο και η χτεσινή ανησυχία μου είχε εξαφανιστεί ως δια μαγείας· είχα βρει επιτέλους τη λύση. Θα ζητούσα τη γνώμη της προσφιούς μου Φαμπρίτσας, της Φράγκισσας καλλονής που χτες το πρωί είχα αναγκαστεί κακήν κακώς να αποπέμψω από την πίσω πόρτα για λόγους διακριτικότητας.

Η Φαμπρίτσια ντέι Κόσα είναι η εράστριά μου. Αρχοντικής καταγωγής με τεράστια περιουσία, ο πατέρας της την κανόνισε σε πολύ μικρή ηλικία να παντρευτεί έναν πλούσιο γαιοκτήμονα της Ρόδου που την περνούσε ηλιετικά τουλάχιστον τριάντα χρόνια. Επόμενο ήταν σε σύντομο χρονικό διάστημα να χρεόφει με την περιουσία της να έχει στο μεταξύ πολλαπλασιαστεί. Εμείς γνωριστήκαμε σε μια επίσκεψή μου στο σπίτι του αποθανόντος συζύγου της, όταν παρέδωσα μια δεσμίδα από αντίγραφα χειρογράφων. Πλησίαζε τα τριάντα, ψηλή, λευκόδερμη, με κοιλιά σφιχτή και νεανική κόμα και με καλλιγράμμα πόδια· με δυο λόγια ένα σπαθάτο, θανατηφόρο κορμί. Τα μακριά μαλλιά της κυμάτιζαν ωσάν να ήταν καταρράκτης και κάλυπταν τη ράχη της μέχρι σχεδόν τη μέση, ενώ συνάμα είχε ωσειδές πρόσωπο, αψεγάδιαστο λαιμό, κατάμαυρα μεγάλα μάτια, μύτη κοντυλένια, χείλη σαρκώδη, στήθη στητά που φούσκωναν όσο πρέπει, ζυγωματικά λεπτά και καλοσχηματισμένα και ένα πιγούνι χαριτωμένο. Ωστόσο, δεν ήταν μόνο αυτά που τράβηξαν την προσοχή μου· συνδυάζονταν αρμονικά με τη μεγάλη μόρφωσή της, αλλά και τη σωφροσύνη και τη σοφία που τη διέκριναν. Γνώριζε άπταιστα εβραϊκά, ελληνικά και λατινικά, ενώ παράλληλα ήταν άριστη ιππέας και εξάισια χορεύτρια. Ταυτόχρονα έπαιζε άρπα και υπό την προστασία της είχε αρκετούς καλλιτέχνες και ανθρώπους των γραμμάτων. Έξοχη συζητήτρια σε ποικιλία θεμάτων με βαθυστόχαστες σκέψεις και προωθημένες απόψεις, φάνταζε στα μάτια μου η ιδανική σύντροφος αλλά και το πλέον κατάλληλο πρόσωπο να εκμυστηρευτώ το φορτίο που με βάραινε από τη χτεσινοβραδινή αναπάντεχη αποκάλυψη.

Της διηγήθηκα με κάθε δυνατή λεπτομέρεια τα καθέκαστα και στο τέλος της παρέδωσα αυτούσια την επιστολή για να τη διαβάσει και η ίδια ώστε να βγάλει τα δικά της συμπεράσματα.

- Incredible auditu** αναφώνησε αυθόρμητα! Το κείμενο ανατρέπει τα πάντα, όλες τις πεποιθήσεις γύρω από τη θρησκεία μας. Πρέπει ο κόσμος να μάθει την αλήθεια οπωσδήποτε Νικολό μου!

- Και μετά σε τι θα πιστεύει; Σε τι θα προσεύχεται;
- Και τι θες να ζούμε σε ένα μεγάλο και χονδροειδές φέμα; Σε μια κακόγουστη φάρσα; Εγώ προτείνω λοιπόν άμεσα να πας να μιλήσεις με τον ίδιο τον Πατριάρχη σας ο οποίος είναι ο επικεφαλής της Εκκλησίας σας και να τον ενημερώσεις σχετικά.
- Εντάξει, εντάξει...

Κεφάλαιο 4^ο

Το τέλος

Είχα ετοιμάσει τις αποσκευές μου για το πολήμερο ταξίδι στην Πόλη και παράλληλα είχα γράψει τις χρεαζόμενες επιστολές που θα προανήγγειλαν τον σκοπό της άφιξής μου στην πάλαι ποτέ Βασιλεύουσα. Παρόμοια δουλειά με τη βοήθεια της Φαμπρίτσας είχε γίνει για την επίκειμενη επίσκεψη στη Ρώμη και στον Πάπα. Είχα ειδοποιήσει σχετικά τον υπηρέτη μου να μεριμνήσει όλα τα αναγκαία ώστε να ενημερώσει τον Άραβα πελάτη μου ότι δεν θα μπορέσω να ανταποκριθώ στις υποχρεώσεις μου για λόγους που είναι πέραν των δυνάμεών μου.

Είχε σουρουπώσει για τα καλά και υπό το φως των κεριών ήμασταν ξαπλωμένοι ημίγυμνοι στο κρεβάτι εγώ και η Φαμπρίτσια. Είχα διώξει τον υπηρέτη μου και αύριο νωρίς το πρωί θα έφευγα με το καράβι με πρώτο προορισμό το νησί της Κω. Θα ήταν η τελευταία μας περίπτωση με την ποθητή Φαμπρίτσια, αφού σύμφωνα με τους πρόχειρους υπολογισμούς μου μετά από αρκετές εβδομάδες θα επέστρεφα πίσω.

Στην αρχή, ήταν σαν ένα σχεδόν ανεπαίσθητο και δύσκολα αντιληπτό βουητό· μετά άρχισε σιγά-σιγά να δυναμώνει, αλλά και πάλι ακουγόταν από πολύ μακριά και από πολύ βαθιά· έπειτα ο υπόκωφος συριγμός μετασχηματίστηκε σε τρομακτικό θόρυβο· στη συνέχεια, αυτός ο ανυπόφορος ήχος, ο προερχόμενος από τα έγκατα της γης, συνοδεύτηκε από πολύ δυνατό κούνημα· μετά μεταμορφώθηκε σε επικίνδυνο τράνταγμα συμπαρασύροντας έπιπλα, σκεύη, όργανα γραφής· τέλος, ολοκληρώθηκε όλη αυτή η -ελαχίστων δευτερολέπτων- διαδικασία με το πέσιμο των κεριών σε δύο μεριές: αφενός στα έγγραφα που δούλευα και την επιστολή που θα άλλαζε τον ρου της ιστορίας της Εκκλησίας μας και αφετέρου στα ξύλινα (δρύινα) έπιπλα της οικίας.

- Σεισμός ανέκραξε η Φαμπρίτσια, ενώ με την άκρη του ματιού μου αντιλήφθηκα την ταχεία επέκταση της φωτιάς.

Πως ξεσηκώνονται και φεύγουν έξαλλα τα άγρια ζώα μέσα από το κατάφυτο δάσος, το οποίο λαμπαδιάζει ξαφνικά από την πυρκαγιά; Πώς τρέχουν σαστισμένα να βρουν διέξοδο από τον πύρινο κλοιό που ετοιμάζεται να τα τυλίξει, και βρίσκοντας κάποια στιγμή, τινάζονται μονομιάς νομίζοντας πως βρήκαν την πολυπόθητη σωτηρία, μα για να πέσουν πάλι σε νέο αδιαπέραστο πύρινο τοίχο παρά και που ορθώνεται μπροστά τους; έτσι και εγώ, κρατώντας σφιχτά με το ένα χέρι τη Φαμπρίτσια και με το άλλο προσπαθώντας να ανοίξω διάδρομο συναντούσα συνεχώς καινούρια πύρινα εμπόδια όλο και πιο δύσκολα στο να ξεπεραστούν· τη δυσκολία αυτή την επέτειναν και οι ολοένα αυξανόμενες αναθυμιάσεις.

Μας χώριζε απόσταση περίπου ενός μέτρου από την πόρτα και ήμουν έτοιμος και αποφασισμένος να τη διασχίσουμε πάση θυσία, όταν ένα δοκάρι ξεκόλλησε από την οροφή και μας καταπλάκωσε...

(Τη διήγηση τη συνεχίζει ο πιστός υπηρέτης του Νικολό)

Έφτασα τις πρώτες πρωινές ώρες προκειμένου να δω σε τι κατάσταση είναι ο αφέντης μου. Η Ρόδος θρηνούσε γύρω στους 30000 θανάτους και αναρίθμητους τραυματίες. Ο σεισμός είχε προκαλέσει πλημμύρες που με τη σειρά τους μεγέθυναν τις καταστροφές. Δεν υπήρχε οικογένεια είτε ελληνική είτε φράγκικη, που να μη θρηνεί κάποιο θύμα. Ολόκληρες οικογένειες ξεκληρίστηκαν, δεν μιλώ για τις υλικές καταστροφές που είναι ανυπολόγιστες και εκτεταμένες. Ότι η πολιορκία του 1480 από τους Οθωμανούς δεν είχε καταφέρει στις αμυντικές οχυρώσεις του νησιού, το κατόρθωσε και με το παραπάνω ο σεισμός.

Από τον λοφίσκο καθώς ανέβαινα για να φτάσω στο σπίτι του αφέντη είδα την πλήρη καταστροφή. Αποκαΐδια, στάχτες και ελάχιστα οικοδομικά υλικά θύμιζαν την ενεργό, μέχρι και χτες, ανθρώπινη παρουσία. Δεν είχε απομείνει τίποτα πια. Η προσπάθεια διαφώτισης της ανθρωπότητας (γιατί ο κύριός μου με είχε κάνει μέτοχο του πολύτιμου μυστικού του) γύρω από το είδος της φύσης του Χριστού θα έμενε οριστικά και αμετάκλητα αναπόδεικτη και εξ αυτού του λόγου στο σκοτάδι.....

* Η αρχαία Αλικαρνασσός

** Απίστευτο στο άκουσμα

Η μαγεία στα μάτια των παιδιών

Η σημερινή ημέρα ήταν τόσο κουραστική που ευχήθηκα να μην την ξανασυναντήσω στο δρόμο μου! Όμως, έτσι δεν γίνεται κάθε μέρα; Εργασίες που τρέχουν, διάβασμα που πρέπει να γίνει, πειράματα που σπάνια πετυχαίνουν κι ένας καθηγητής που διψάει για αποτελέσματα. Να! Άλλη μία ημέρα που η ακαδημαϊκή πορεία διαγράφεται δυσοίωνη...

Και τότε, έρχεται το απόγευμα κι όλα αυτά μένουν πίσω, κλειδώνονται στο εργαστήριο και ξεκουράζονται μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες, μέχρι το επόμενο πρωινό που θα τα ξεκλειδώσω. Μπαίνω στην αίθουσα κουρασμένη και κοιτάζω τριγύρω. Ασυναίσθητα χαμογελώ. Οι τοίχοι είναι πολύχρωμοι, στολισμένοι με παιδικές ζωγραφιές. Ευθύς δάση, δέντρα, παλάτια, δράκοι, πρίγκιπες και βασιλιάδες ζωντανεύουν μπροστά μου κι αρχίζουν να χορεύουν γύρω μου.

Οι παιδικές φωνές ακούγονται απ' έξω και μια ομάδα παιδιών εισβάλουν ζωηρά στην αίθουσα γελώντας και μιλώντας ακατάπαυστα το ένα στο άλλο. Στην πρώτη αγκαλιά τους, νιώθω αυτόματα το μυαλό μου να αδειάζει από

κάθε θαμπή σκέψη, η όποια κούραση έχει εξαφανιστεί και τη θέση της έχει πάρει ένα απέραντο αίσθημα αγάπης στην καρδιά. Αμέσως χαμογελώ πλατιά και τους ανταποδίδω την αγκαλιά. Ώρα να δημιουργήσουμε τη δική μας μαγική πολιτεία!

Τα «Μια φορά κι έναν καιρό...» δίνουν και παίρνουν ανάμεσα σε γέλια, παιχνίδια, μουσική και ακατάπαυστες ερωτήσεις. Στο τέλος του μαθήματος, τα υπέροχα παραμύθια που μόλις φτιάξαμε, παίρνουν μορφή, χορεύουν γύρω μας και μας γεμίζουν όνειρα.

Και τότε, τα παιδιά γελούν και στο χαμόγελό τους ανοίγει ένας ολόκληρος, νέος κόσμος! Ένας κόσμος πλασμένος από μέλι, ζάχαρη, βανίλια και σοκολάτα! Ένας κόσμος γεμάτος αγάπη, αγνότητα και αθωότητα. Γιατί στα μάτια των παιδιών καθρεφτίζεται η ζωή, όπως θα έπρεπε να είναι. Απλή, καθαρή, ειλικρινής, γενναιοδωρή. Κι εκείνη την ώρα σκέφτομαι, πόσο ευλογημένη είμαι που έχω την τύχη να δουλεύω με παιδιά, έστω και για λίγες ώρες την ημέρα.

Γιατί, ένα παιδί μπορεί εύκολα να σε κάνει να αφήσεις πίσω σου τη θλίψη, τη νευρικότητα, το άγχος και να γεμίσεις γαλήνη και χαρά. Μπορείς να γεννηθείς ξανά μέσα από τα ματιά ενός παιδιού και να ξεχάσεις το μίσος, τη ζήλεια, το φθόνο και την κακία που φθείρουν τη ζωή μας, σιγά σιγά.

Όμως πρόσεξε, γιατί ένα παιδί μπορεί να σου θυμίσει πως ήταν όταν εσύ ο ίδιος ήσουν ανέμελο παιδί, να σου φέρει στο μυαλό μνήμες από την – ίσως- πιο όμορφη εποχή της ζωής σου, που όμως τώρα έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Μα αν κάποτε βρεθείς σε αυτή τη θέση, μην ξεχνάς πως, κι αν ακόμη έχεις μεγαλώσει, η ψυχή σου μπορεί να μείνει για πάντα αγνή, αθώα και ανέμελη, αρκεί εσύ να της δείξεις το δρόμο. Κι αν μερδευτείς μέσα στα σταυροδρόμια της ζωής, κοίτα βαθιά μέσα στα μάτια του παιδιού (που κρύβεις μέσα σου). Εκεί θα βρεις όλες τις χαμένες απαντήσεις...

Ειρήνη Μαθιουδάκη

Το τίμημα του Χρόνου

Πώς βρέθηκαν τα τριαντάφυλλα στο κρυστάλλινο ανθοδοχείο, την ημέρα της ονομαστικής μου γιορτής, δεν θυμάμαι. Ίσως τα χάρισαν οι μαθητές στην μητέρα μου, επειδή οργάνωσε άρτια σχολική γιορτή. Ίσως τα έφερε κάποιος επισκέπτης. Δεν νομίζω να μου ζήτησε η μητέρα να στολίσω το σαλόνι με τριαντάφυλλα, -αν μου έδινε χρήματα θα ήταν για να αγοράσω ανεμώνες.

Δεν θυμάμαι πια. Ο χρόνος τρέφεται με χρονικές εκφράσεις και αναμνήσεις. *Καταπίνει αγόρταγα τη ζωή μας, το φως και το σκοτάδι της ύπαρξης.* Και μπορώ να παραδεχτώ ότι δεν είμαι πλέον σίγουρη εάν τα άνθη ήταν για τη γιορτή μου ή για την καλοκαιρινή γιορτή του πατέρα μου, ή ίσως της αδελφής μου. Το μόνο που θυμάμαι πολύ καλά είναι ότι τρεις μέρες μετά το ανθοδοχείο είχε κόκκινα ντροπιασμένα τριαντάφυλλα και το λευκό τραπέζομάντηλο ήταν καλυμμένο με πέταλα. Κι εγώ, απλωμένη στην πολυθρόνα, απολάμβανα το θλιβερό θέαμα.

Και σκεφτόμουν και φιλοσοφούσα και οργιζόμουν.

Τώρα, ωστόσο, είναι ο κατάλληλος χρόνος να ομολογήσω ότι ούτε η παραπάνω ανάμνηση είναι πηγαία. Ο χρόνος την είχε απορροφήσει, σχεδόν εξαλείψει. Και ποτέ δεν επισκέφτηκε την γιορτή των αναμνήσεών μου για δεκαετίες. Ούτε σκέψεις, ούτε συναισθήματα, σαν να είχα μην βιώσει ποτέ την εικόνα, σαν να μην είχα νιώσει ποτέ την οργή.

Πότε έλαβε χρόνο το συμβάν, πώς βρέθηκαν τα άνθη και γιατί τα μνημονεύω; Όλα εξαρτήθηκαν από την ετεροχρονισμένη περιέργεια μιας μεσήλικης γυναίκας να ψάξει επίμονα σε ξύλινα συρτάρια, σκεβρωμένα από το χρόνο, τα γραπτά μιας έφηβης κοπέλας. Και εκεί, μέσα στο φάκελο των μυστικών, ανακάλυψα «Το Τίμημα», ένα πεζοποίημα που απαθανάτισε την εφηβική οργή όπως συμβολιζόταν στα τριαντάφυλλα.

«Γυαλί, γυαλί.

Το κρυστάλλινο βάζο, της περηφάνειας κάμωμα,
κρατά τα κόκκινα τριαντάφυλλα...

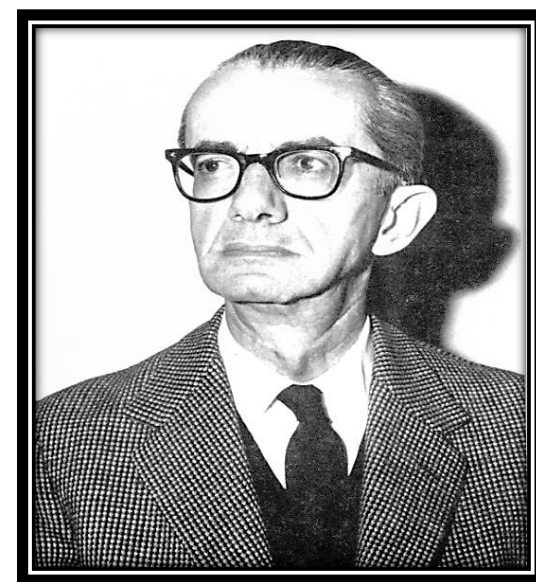
αίμα και μια καυτή δροσοσταλίδα να λείει:

μην σκοτώνεται εσείς τη νιότη των ρόδων»

Και εκεί ξαναβρήκα μέσα σε μια σελίδα τις σκέψεις, τις αναμνήσεις και ένα κομμάτι του εαυτού μου που είχε καταπιεί η αδηφάγος χοάνη του χρόνου.

Λίνα Βαταντζή

Λογοτεχνικά Δελτία
Μηνιαίο έντυπο πεζογραφίας
τεύχος 17^ο, Μάης 2021

Αρχισυντάκτης-Επιμελητής: Αντώνης Χαριστός

Εκδόσεις Γράφημα: Ιωάννης Τσαχουρίδης, Εξαδακτύλου 5, Θεσσαλονίκη, grafima@grafima.com.gr, τηλ: 2310 248272

Υπερρεαλιστική Ομάδα Θεσσαλονίκης: surrealists.salonik@gmail.com

ISSN: 2654-1769

Τίτλοι έργων:

1. Ο μύθος της ευτυχίας, Αντώνης Χαριστός, σελ. 2
2. Οι ταραχές στα υδραγωγεία οξυγόνου του Ποσειδώνα, Δημήτρης Καλλέας, σελ. 7
3. Το Λαχείο, Παναγιώτα Παπαδοπούλου, σελ. 8
4. Ύβρις, Φανή Χούρσουλου, σελ. 9
5. Ο συντελεστής Τέσσερα, Γιάννη Φαρσάρη, σελ. 10
6. Η αλήθεια περί της θείας φύσης του Χριστού ή το χαμένο χειρόγραφο του Πηλουσίου, Μαρίνος Βαβατσικλής, σελ. 10
7. Η μαγεία στα μάτια των παιδιών, Ειρήνη Μαθιουδάκη, σελ. 11
8. Το τίμημα του Χρόνου, Λίνα Βατατζή, σελ. 11

Τα έργα αντιπροσωπεύουν αποκλειστικά θέσεις και απόψεις των συντακτών τους.
Ουδεμία σχέση έχουν με τις θέσεις και τις απόψεις της Υπερρεαλιστικής Ομάδας Θεσσαλονίκης και του Εκδότη.

Ο άνθρωπος έχει γεννηθεί για να ποθεί την ελευθερία
μέσα σ' έναν κόσμο που δεν την ανέχεται

Άγγελος Τερζάκης

